

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 167/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	8		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>DOTYCZY M. S. (1):</p> <p>1. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na wadliwym sporządzeniu pisemnego uzasadnienia wyroku, które uniemożliwia jego kontrolę instancyjną</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż M. S. (2) brał udział w zorganizowanej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>grupie przestępczej, która zajmowała się ułatwianiem uprawiania prostytucji innym osobom oraz czerpaniem z tego procederu korzyści.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Co do pierwszego zarzutu, to na wstępie zauważyć należy, że Sąd Apelacyjny skorzystał w niniejszej sprawie z możliwości przewidzianej w art. 449a § 1 k.p.k. i postanowieniem w czasie rozprawy apelacyjnej w dniu (...)r. (k.4797 t.24) zwrócił akta Sądowi I instancji w celu uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego wyroku uznając, że jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. W tej mierze obrońcy należy częściowo przyznać rację, że lapidarne uzasadnienie Sądu I instancji, w szczególności w zakresie toku rozumowania Sądu Okręgowego przy orzekaniu</p>				

przepadku korzyści
uzyskanych z
przestępstwa na
rzecz Skarbu
Państwa,
uniemożliwiło
przeprowadzenie
rzetelnej kontroli
instancyjnej. W
związku z
powyższym braki te
zostały
konwalidowane
przez Sąd
Apelacyjny w
stosownym trybie
z art. 449a§1
k.p.k. Obocznie
należy podkreślić,
że zwrot sprawy
Sądowi I instancji
w trybie art. 449a§1
k.p.k. nastąpił tylko
ze względu na
brak dostatecznego
uzasadnienie
podstaw wyliczenia
odpowiedniej sumy
przepadku, a nie
z powodu braku
lub niedostatku
oceny dowodów
osobowych czy
rzeczowych. Stąd też
zarzut ten jawi się
jako bezzasadny. Na
marginesie wskazać
należy, że zgodnie
z utrwalonym już
orzecnictwem braki
w uzasadnieniu
Sądu I instancji
nie mogą stanowić
przyczyn uchylenia
wyroku.

Rozpatrując drugi
zarzut, to zgodnie z
ustaleniami
faktycznymi,

poprzedzającymi
przypisanie
oskarżonemu czynu
z art. 258§1 k.k.,
oskarżony pracował
w agencji
towarzyskiej, która
miała swoją siedzibę
w O.. Jego zadaniem
była nie tylko
praca w charakterze
barmana, ale też
pobierał wraz z P. S.
i R. M. (1) pieniądze
za świadczone w
owej agencji usługi
seksualne, a także
pełnił funkcje
ochrony
przebywających w
agencji prostytutek.
Sam oskarżony
zresztą przyznał,
że jednorazowo
rozliczał w agencji
jakąś dziewczynę,
zaś do pracy
agencji towarzyskiej
zmusiła go trudna
sytuacja życiowa.
Zatem oskarżony z
pełną świadomością
wszedł w
przestępczą
strukturę, która
bez wątpienia stoi
za tego typu
działalnością. Co
więcej sam
oskarżony
przyznawał, że miał
świadomość, że
na czele tej
agencji stał P. K..
Nadto treść rozmów
utrwalonych w
kontroli operacyjnej
R. 1, 4 i
6 nie pozostawia
wątpiwości, że

oskarżony był częścią przestępczej struktury. Również zeznania M. Ś. (1) (k.159 teczki zbiór c) opisują funkcjonowanie agencji towarzyskiej S. w B. O., rozpoznała ona oskarżonego na tablicy pogładowej (k. 159 teczka zbiór C) i podkreśliła, że oskarżony S. (ps. (...)) pełnił w klubie również funkcje ochroniarza. Nadto np. świadek A. Ś. (k.3105 t. XVI) opisała charakter działalności lokalu (...), którego głównym celem było czerpanie korzyści z prostytucji, co odbywało się na poziomie zorganizowanym, z wyraźnym podziałem ról przyporządkowanych poszczególnym osobom, podporządkowanym wyznaczonemu celowi w postaci czerpania korzyści majątkowych z cudzego nierządu.

Sąd Okręgowy przypisując sprawstwo oskarżonych, odnośnie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oparł się na materiałach

uzyskanych w toku kontroli operacyjnych R. 1- 6, które zostały zarządzone pierwotnie przez Sąd Okręgowy w P. (...) r., (...) (...) [dot. P. K.], (...) (...) [dot. M. B.], (...) (...) [dot. M. B.], (...) r., (...) (...) [dot. P. K.], (...) (...) [dot. M. B.], (...) r. (...) (...) [dot. P. K.]. Co prawda nie rozpiął tego tak dokładnie, ale z pewnością ten materiał został poddany analizie dowodowej oraz formalnej, choć nie wyrażono tego w sposób jasny. Do tych dowodów należy także zaliczyć materiał uzyskany niejawnie ale odnoszący się do pozostałych oskarżonych, wobec których uzyskano tzw. „zgodny następce”, uprawniające do wykorzystania tych materiałów w sposób procesowy oraz dowodowy. Chodzi o: postanowienia Sądu Okręgowego w P. z (...) r., (...) (...) [dot. R. Z., P. P. (1), R. M. (1), P. P. (2)], (...) r., (...) (...) [dot. S. P. (1)], (...)r., (...) (...) [dot. S. P. (1), M. J. (1)], (...) r., (...) (...) [dot. P.

P. (1), R. Z., M. S. (1), R. M. (1)], co odbyło się w oparciu o art. 19 ust. 15 c ustawy z 6 kwietnia 1990 o Policji [Dz.U. z 2020 r., poz. 360 j.t.], w którym wskazano: „Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, albo popełnionego przez inną osobę, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 3, na wniosek prokuratora, o którym mowa w ust. 1”. To rozwiązanie prawne weszło w życie 11 czerwca 2011 r., na mocy ustawy z 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy- Kodeksu postępowania karnego i niektórych

innych ustaw {Dz.U. z 2011 r., nr 5, poz. 273}].

Oдноśnie zebranych dowodów w sprawie mamy do czynienia z zasadniczo dwoma rodzajami. Pierwszy rodzaj dowodów został uzyskany w drodze kontroli operacyjnej prowadzonej w oparciu o przepisy ustawy o policji, te dowody mają charakter pierwotny, bądź następczy w zależności od podstawy prawnej do uzyskania takich materiałów albo podstawy prawnej do ich wykorzystania procesowego [zgoda pierwotna, zgoda następcza].

Drugi rodzaj dowodów to dowody uzyskane jawnie, zwłaszcza dowody osobowe, w postaci wyjaśnień oskarżonych bądź zeznań świadków, jak również dokumenty uzyskane procesowe (np. protokoły oględzin). Los procesowy tych dwóch rodzajów dowodów uzależniony jest od charakteru postawionych oskarżonym

zarzutów. Jeżeli postawiono danemu oskarżonemu zarzut o przestępstwo tzw. katalogowe, a więc wymienione w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji [takim przestępstwem jest udział w zorganizowanej grupie przestępczej – art. 258 k.k.], do wykazania słuszności takiego zarzutu służą dowody uzyskane niejawnie jak i jawnie. Natomiast, jeżeli chodzi o przestępstwa tzw. niekatalogowe, a więc nie ujęte w art. 19 ust.1 ustawy o Policji – do wykazania słuszności popełnienia takiego przestępstwa, służą dowody wyłącznie uzyskane jawnie. W konsekwencji dowodowy uzyskane niejawnie same w sobie nie mogą wykazywać słuszności takiego zarzutu, choć mogą posiłkowo wpływać na ocenę wiarygodności innych dowodów, ale uzyskanych jawnie, jeżeli przestępstwo katalogowego i przestępstwo niekatalogowe, w realiach danej sprawy, jest zbieżne, pod względem

przedmiotowym. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Materiał uzyskany niejawnie obnaża mechanizm działania zorganizowanej grupy przestępczej, sposoby zarządzania grupą, sposoby przekazywania informacji, zakres przekazywanych informacji, hierarchiczną strukturę, podział ról osób uczestniczących w tej grupie oraz wykazuje, że te powyższe kwestie odnoszą się do prostytutki kobiet i uzyskiwania od nich określonych opłat za ułatwienie wykonywania tego procederu.

Ten materiał pokrywa się, a więc uwiarygadnia materiał osobowy, zawłaszczający od kobiet zajmujących się prostytutką, której uprawianie ułatwiali oskarżeni, czerpiąc z tego określone korzyści majątkowe. Ów materiał dowodowy podlegał ocenie, co pobieżnie wykonał Sąd I instancji [wykonał to na dostatecznym

poziomie],
albowiem jest ten
materiał jasny, w
zasadzie
konsekwentny, choć
ma on swoje
mankamenty, ale
wynikający ze
specyfiki, w którym
funkcjonowały
osoby zajmujące się
prostytucją. Osoby
te w wielu
wypadkach musiały
przełamać lęk przed
osobami, które
ułatwiały im
prostytucje, złamać
wewnętrzną
solidarność z takimi
osobami oraz
przełamać barierę
wstydu wynikającą
ze specyfiki zajęcia,
którym się trudniły,
które z pewnością
nie przynosiło im
poważania
społecznego i jest z
pewnością
niechlubną
tajemnicą ich
prywatności.

Odnośnie
oskarżonego Sąd
Okręgowy oparł się
na dowodach w
postaci dowodów z
kontroli operacyjnej
R. 1 i 6, które
ujawniły relacje
oskarżonego z P.
K. - zob. np.
komunikat nr 1 str.
8, komunikat nr
2 i 6 str. 3,
R. 1. Już choćby
z przywołanych
rozmów jasno

można zinterpretować rolę oskarżonego w przestępczej grupie, który relacjonuje ile klientów danego dnia odwiedziło, pyta się o przyście do pracy do klubu, pyta się jakie ma ustalić ceny za usługi seksualne

Przypomnieć należy, że grupa o jakiej mowa w art. 258§1 k.k. musi charakteryzować się pewnym stopniem organizacji, choćby w podstawowym zakresie, a branie w niej udziału polega na: przynależności do grupy, akceptowaniu panujących w niej zasad oraz wykonywaniu poleceń i zadań wskazanych przez osoby stojące odpowiednio wyżej w jej hierarchii. Dla bytu przestępstwa z art. 258§1 k.k. nie jest konieczna jednak wiedza poszczególnych sprawców o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, potwierdzenia udziału w grupie, czy też wyboru kierownictwa.

Wystarczające jest zatem, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Co więcej, wystarczające jest, gdy sprawca przystępując do grupy nie jest pewien jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech. Z kolei oskarżony z przestępczego charakteru zdawał sobie sprawę sprawując ochronę nad lokalem i kobietami które świadczyły w nim usługi seksualne, zadawał sobie również sprawę kto stał na czele agencji towarzyskiej, w której pracował oraz widział wysoki stopień zorganizowania tej agencji, albowiem nie był jedyną pracującą w niej osobą. Powyższe nie pozostawia wątpliwości co do słuszności przypisania oskarżonemu czynu z art. 258§1 k.k.

Wniosek				
<p>uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wobec niezasadności zarzutów i prawidłowej konwalidacji braków uzasadnienia wyroku Sądu I instancji - nie było podstaw do uwzględnienia wniosków obrońcy.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>DOTYCZY Ł. Z. (1): 1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie wybiórczej, dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

życiowego, w odniesieniu do zeznań świadków R.W., E. K., E. M., K. L. (1), A. T., H. M. (1), A. O. (1), S. B., O. P. i M. K. poprzez przyjęcie, że zeznania tych świadków wskazują na sprawstwo oskarżonego Ł. Z. (1), gdy tymczasem większość ww. świadków w ogóle nie znała oskarżonego albo odnosiła się w swoich zeznaniach do okresu czasu nie objętego zarzutem w niniejszym postępowaniu

2. obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonego w oparciu o dowody, które nie zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, tj. zeznań D. B. (1), gdy tymczasem świadek ten nie była przesłuchiwana w toku postępowania sądowego, nadto oskarżyciel nie wnosił o wezwanie na rozprawę świadka D. B. (1), jak

również nie wnosił
w akcie oskarżenia o
odczytanie
protokołów zeznań
takiego świadka jako
dowód na sprawstwo
oskarżonego Ł. Z. (1)

3. obrazę przepisów
prawa procesowego
mającą istotny
wpływ na treść
orzeczenia, tj. art.
7 k.p.k. w zw.
z art. 410 k.p.k.
poprzez dokonanie
wybiórczej,
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodów, z
pominięciem zasad
prawidłowego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego, w
odniesieniu do
wyjaśnień
oskarżonych Ł. Z.
(1), M. J. (1), M.
B. i P. K. poprzez
ich pominięcie w
zakresie, w którym
wykluczały
sprawstwo
oskarżonego Ł. Z. (1)
co do zarzucanych
mu w akcie
oskarżenia czynów,

4. obrazę przepisów
prawa procesowego
tj. art. 7 k.p.k.
w zw. z art.
424 k.p.k. poprzez
sporządzenie
uzasadnienia nie
zawierającego pełnej
i rzetelnej oceny
wszystkich
przeprowadzonych

dowodów -
lakoniczna treść
uzasadnienia
dotycząca
oskarżonego Ł. Z.
(1) nie pozwala
na przesłedzenie
rozumowania Sądu i
ocenę, czy ustalenia
poczynione
odnośnie
odpowiedzialności
karnej tego
oskarżonego są
prawidłowe w
odniesieniu do
ujawnionych w toku
procesu dowodów,
na skutek czego
Sąd Odwoławczy
nie ma możliwości
dokonania
merytorycznej
kontroli
zaskarżonego
orzeczenia, w
szczególności wobec
posłużenia się przez
Sąd I instancji
stwierdzeniem, że
zeznania świadków
korespondują z
treścią
zarejestrowanych
rozmów
telefonicznych, bez
wskazywania, jakie
konkretnie rozmowy
mogą obciążać Ł. Z.
(2), zeznania których
świadków i w
jakich fragmentach
potwierdzają
sprawstwo
oskarżonego Ł. Z. (1)
oraz niewyjaśnienie,
na jakiej podstawie
Sąd ustalił, że
wysokość uzyskanej
przez oskarżonego

korzyści majątkowej
miała wynosić
21.000 PLN

5. błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, a mający
wpływ na jego
treść polegający
na niesłusznym
uznaniu, że
oskarżony dopuścił
się popełnienia
zarzucanego mu
przestępstwa, tj. że
oskarżony Ł. Z. (2) w
okresie co najmniej
od (...) roku,
działając wspólnie
i w porozumieniu
z M. J. (1),
w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
ułatwiał uprawianie
prostytcji Romie
W., E. K., E. M., K.
L. (1), A. T., H. M.
(1), A. O. (1), S. B.,
O. P. i M. K. oraz
innym nieustalonym
kobietom w ten
sposób, że
udostępnił M. B.
mieszkania
zlokalizowane w L.
przy ul. (...) i ul. (...)
w celu uprawiania
przez wskazane
kobiety prostytucji
pod nadzorem M.
B. i pobierając
miesięczne
należności z tytułu
udostępnienia
mieszkań w kwocie
co najmniej 3500
zł, czerpał korzyść
majątkową z

	<p>uprawiania prostytucji, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu i osiągając korzyść majątkową w kwocie co najmniej 21.000 zł, mimo braku wiarygodnych dowodów pozwalających na takie ustalenie.</p> <p>6. naruszenie art. 45 § 1 k.k. poprzez orzeczenie przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa przez Ł. Z. (2) i M. J. (1), ustalonej przez Sąd na poziomie 21.000 PLN, w równej wysokości w stosunku do obojga ww. oskarżonych, gdy tymczasem nie jest możliwe orzekanie środka karnego z art. 45§1 k.k. wobec współsprawców przestępstwa w taki sposób, że każdy z nich jest obciążony całością wspólnie osiągniętej korzyści.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie warto podkreślić, że w art. 204§1 zostały</p>				

opisane znamiona stręczycielstwa i kuplerstwa. Jako typowy przykład kuplerstwa wskazać można przede wszystkim przygodne albo stałe udostępnianie pomieszczeń osobie prostytuującej się do spotkań z klientami (zob. wyrok SN z 16.02.1934 r., II K 1328/33, OSN(K) (...), poz. 139).

Należy zaznaczyć fakt główny, który jest przedmiotem dowodzenia, którego proces winien mieścić się w regułach określonym art. 7 k.p.k. - tj. Ł. Z. (2) miał świadomość na jaki cel zleca wynajęcie swoich mieszkań M. J. (1)- ówczesnej partnerce.

Dowody pośrednie oceniane być powinny tak jak wszystkie inne dowody, a więc z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów dotyczy przy tym każdego z dowodów pośrednich z osobna, jak i

zespołu, kompletu ujawnionych poszlak łącznie. Nie można odmówić prawdy, że nie wszyscy świadkowie wskazaniu w tym zarzucie odnosili się bezpośrednio do poczynań Ł. Z. (1), jednakże nie było to konieczne, aby wykazać mu umyślność w ułatwianiu prostytucji. To przekonanie sądu zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało w sposób lapidarny uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Przechodząc do ponownego omówienia poszczególnych zeznań, to na początku na uwagę zasługują zeznania R. W. (zob k. 2689-2691 t. XIV), która w sposób jasny i klarowny wskazała na Ł. Z. (2), że to od niego

wynajmowała pokój, w którym świadczyła usługi seksualne. Co prawda wskazuje na okoliczność, że oskarżony nie wiedział nic co się działo w jego lokalu, jednakże z uwagi na pozostały materiał dowodowy twierdzenie świadka w tym zakresie było subiektywne i w sposób oczywisty miało umniejszać jego przestępny czyn, zaś taka postawa wynika co do zasady ze strachu kobiet przez przestępczymi strukturami grupy. Zresztą w tym przedmiocie nie tylko znamienne są dzienne rozliczanie się za najem pokoju oraz znalezienie ogłoszenia o wynajmie "na bramie" (k. 2690), ale także niespójność zeznań świadka przed sądem z zeznaniami z postępowania przygotowawczego (k. 2685d). Co więcej, świadek obok świadczenia usług seksualnych, pomagała też "zadomowić" się nowo przybyłym dziewczynom i w ten sposób - zgodnie z zeznaniami E. K. - odbierała ją z dworca i zawoziła do

domu należącego do Ł. Z. (1). Kolejnym istotnym świadkiem była K. L. (1), która zamieszkiwała ten sam dom wspólnie z partnerką oskarżonego - M. J. (1). K. L. (1) jasno wskazała, że świadczyła usługi seksualne w domu należącym do Ł. Z. (1), zaś przed sądem zeznawała również co do jej bezpośredniego spotkania z oskarżonym w należącym do niego domu - to spotkanie nie było podyktowane celami jedynie towarzyskimi, zaś właśnie powrotem świadka do L., do domu Ł. Z. (1) w celu uprawiania prostytucji. Wtedy miała zatrzymać się u Ł. Z. (1) i rozmawiać z nim, kiedy ten opuścił już zakład karny, w którym był osadzony w trakcie przestępczego procederu mającego miejsce w należących do niego lokalach. Zeznania K. L. (2) odnośnie tego spotkania (k. 2871-2873, 2882 t. XV) z Ł. Z. (1) pokrywają się też z jego wyjaśnieniami, albowiem świadek miała sprzeczkę z

oskarżonym z uwagi na los M. J. (1) (była ona wtedy tymczasowo aresztowana). Nadto istotne są też zeznania Oliwi P. (k.3192 t. XVI), która wprost przyznaje, że wynajmowała mieszkanie od Ł. Z. (1) w celu świadczenia w nim usług seksualnych. Znamienny też jest sposób rozliczania się oskarżonym - tj. za dobę. Nadto w postępowaniu przygotowawczym (k.3183 t. XVI) wprost stwierdziła, że oskarżony wiedział czym się zajmuje świadek. Zgodnie z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi osobą, która faktycznie od oskarżonego wynajęła mieszkania był M. B. - koordynował on cały przestępczy proceder w L.. M. B. i Ł. Z. (2) mieli między sobą powiązania towarzyskie, zaś skontaktowanie przez Ł. Z. (2), M. J. (1) z M. B. bynajmniej nie było dziełem przypadku. W swoich wyjaśnieniach M. B. również wskazywał, że wynajął dwa mieszkania od

swojego znajomego Ł. Z. (1) poprzez jego dziewczynę czyli M. J. (1). Powyższe fakty wynikające bezpośrednio z ww. dowodów w sposób pewny pozwalają dowieść postawiony na początku fakt główny, że Ł. Z. (2) wiedział na jaki cel wynajmowane będą jego mieszkania. Obocznie należy wskazać, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach K. L. (2), O. P. oraz R. W., że bez znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego był fakt że w czasie ujętym w zarzucie sprawca przebywał w zakładzie karnym, zwłaszcza gdy po opuszczeniu izolacji więziennej kontynuuje popełnianie przestępstwa, gdyż przyjął do siebie K. L. (2) na niecały tydzień (zob. zeznania K. L. (2) k. 2872v t. 15. oraz k. 2882).

Pozostali świadkowi wskazani w zarzucie jedynie wzmacniają powyższe ustalenie, albowiem ukazują skalę nielegalnej działalności mającej miejsca w lokalach na ul. (...) oraz ul. (...), albowiem

świadkowie Ci (w większości kobiety uprawiające prostytutkę) wskazują bezpośrednio na ww. adresy, pod którymi mieściły się lokale należące do oskarżonego. Na wzmocnienie ww. faktu można również przywołać dane bilingowi i wykonane na ich podstawie analizy kryminalne wykonane w sprawie, zgodnie z którymi - zob. analiza kryminalna i wnioski do Diagramu nr 2 - M. J. (1), która działała na mocy pełnomocnictwa od Ł. Z. (1), wymieniała się numerem abonenckim 733 958 984 z Ł. Z. (2), albowiem numer ten współpracował z urządzeniami o numerach (...) zabezpieczonych zarówno u M. J. (1), jak i u M. B.. Tytułem końca należy także na marginesie naświetlić fakt, że kierunek apelacji obrońcy z wyboru M. J. (1) nie odnosił się co do jej winy (a przecież to ona działa na zlecenie Ł. Z. (1)), lecz jedynie co do wysokości ustalonego środka

karnego w postaci
przypadku.

Oczywiście w
żadnym razie Sąd
Apelacyjny nie
weryfikuje
prawidłowości
wydanego wyroku
przed Sądem
Okręgowym przez
pryzmat działań
procesowych stron,
jednakże pragnie
ten fakt zupełnie
obocznie zaznaczyć.

Wskazanie
naruszenia przepisu
art. 410 k.p.k.
wymaga wykazania,
że przy
wyrokowaniu sąd
opierał się na
materiale
nieujawnionym na
rozprawie głównej,
bądź oparł się
na części materiału
ujawnionego. W
orzecznictwie sądów
wskazuje się
jednoznacznie, że
przepis art. 410
k.p.k. o powinności
uwzględnienia
całości
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie nie może
być rozumiany w
ten sposób, że każdy
z przeprowadzonych
dowodów ma
stanowić podstawę
ustaleń sądu I
instancji. W
niniejszym
przypadku zeznania
D. B. (1) nie
są zasadniczym

dowodem dla ustalenia sprawstwa Ł. Z. (1). Co innego, gdyby miały to być główny dowód w sprawie, zaś inne dowody jedynie posiłkowo miały być przeprowadzone na okoliczność popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. W tym wypadku wyżej poczyniony wywód Sąd Apelacyjny przy pierwszym zarzucie obrońcy jednoznacznie daje do zrozumienia, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił fakty pozwalające przypisać Ł. Z. (2) zarzucany mu czyn i dowód z zeznań D. B. (1) nie był w tej mierze niezbędny. Jednakże oddać należy rację obrońcy, że Sąd Okręgowy w sposób nieuzasadniony powołał ten dowód jako podstawę dowodową ustaleń faktycznych w odniesieniu do Ł. Z. (1), albowiem nie była słuchana przed sądem bezpośredni oraz jej zeznania nie zostały ujawnione (zob. k 4068 t. XXI). Jednakże to uchybienie nie było in concreto na tyle fundamentalne, że mogło doprowadzić

do zmiany, bądź uchylenia wyroku.

Zarzut z pkt 3 apelacji jest bezzasadny w stopniu oczywistym, tym bardziej, że ustalenia faktyczne poczynione na między innymi na bazie dowodów z wyjaśnień M. B. i M. J. (1) były posiłkowe dla zeznań świadków i dowodów dokumentów, a w konsekwencji zgodnie z art. 7 k.p.k. pozwoliły na przypisanie sprawstwa Ł. Z. (2). Oczywistym jest, że główny nurt wyjaśnień, których wskazuje obrońca w zarzucie tj. K., B., J., był ukierunkowany na umniejszanie swojej odpowiedzialności i zwodzenia organów ścigania, a w szczególności tyczy się to „kierownika” zorganizowanej grupy przestępczej oskarżonego P. K., który miał największy interes w kalkulowaniu wyjaśnień. Mimo tego na gruncie prowadzonej kontroli operacyjnej udało się przypisać innym oskarżonym działanie w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej, zaś na gruncie pozostałych dowodów osobowych (wskazanych w uzasadnieniu Sądu I Instancji oraz powyżej) i dokumentowych można było bez wątpliwości przypisać oskarżonemu ułatwienie prostytucji, a to z uwagi na świadome oddanie w najem swoich mieszkań grupie przestępczej. Posiłkowo też należy zaznaczyć, że Ł. Z. (2) ma za sobą kryminalną przeszłość, która wskazuje, że od dawna funkcjonował on w środowisku przestępczym, co w pewnym zakresie poprzez rys warunków osobistych Ł. Z. (1) - wzmacnia ustalenia strony podmiotowej zarzucanego czynu.

W celu oczyszczenia przedpola do rozważań odnośnie tego zarzutu z pkt 4 apelacji należy przede wszystkim stwierdzić, że powołanie materiałów z kontroli operacyjnej przez Sąd I instancji, jako dowodów świadczących za

sprawstwem oskarżonego Z. było błędne i w tym zakresie należy z urzędu na podstawie art. 440 k.p.k. wyeliminować wszelkie materiały w postaci zarejestrowanych rozmów jako dowody obciążające Ł. Z. (2). Powodem tego jest zakaz dowodowy wobec przestępstwa zarzucanego oskarżonemu. Otóż na gruncie obowiązującego prawa brak jest możliwości procesowego wykorzystania materiałów odnoszących się do innych przestępstw ściganych z urzędu lub przestępstw skarbowych wykraczających poza zamknięty katalog zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, a przestępstwo zarzucane oskarżonemu w tym katalogu się nie mieści. Sąd w pełni aprobuje aktualny pogląd Sądu Najwyższego zgodnie z którym sformułowanie w ww. przepisie "innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego

niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej" obejmuje swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2017 r., poz. 2067 ze zm.). Zatem dalsze rozważania w tym zakresie są zbędne, bowiem dowód w postaci materiałów z kontroli operacyjnej jako dowód obciążający Ł. Z. (2) procesowo nie istnieje. Nadto art. 168b k.p.k. nie może zostać zastosowany w niniejszej sprawie albowiem materiał z kontroli operacyjnej został uzyskany, kiedy to rozwiązanie procesowe nie funkcjonowało w procedurze karnej.

Co do zarzutów 5 i 6 apelacji, to podstawy ustalenia kwoty 21.000 złotych, jak korzyści odniesionej z ułatwienia prostytucji, to w tym zakresie faktycznie pojawiły się braki Sądu I instancji, które musiały być konwalidowane przez uzasadnienie

uzupełniająca.

Jednakże

ostatecznie, po analizie materiału dowodowego przez Sąd Apelacyjny w P., a w szczególności mając na względzie wyjaśnienia M. J. (1) złożone w toku rozprawy w dniu (...) r. k. 3889 t. XX, Sąd Apelacyjny zaaprobował ustalenia Sądu Okręgowego, że M. J. (1) i Ł. Z. (2) z tytułu wynajmu mieszkań odnieśli korzyść w wysokości 21.000 złotych. Mianowicie M. J. (1) w swoich wyjaśnieniach wyraźnie podała za jakie kwoty wynajmowane były mieszkania – 1.500 złotych za mieszkanie na ul. (...) i 2.000 złotych za mieszkanie na ulicy (...). W tych samych wyjaśnieniach przyznała również, że kwoty wynikające z umów najmu opiewały na niższe kwoty (niż faktycznie otrzymywała), co spójne jest z jej wyjaśnieniami z postępowania przygotowawczego (k. 53 teczki osobowej M. J. (1)). Zatem kwota 3.500 złotych przyjęta

przez oskarżyciela w zarzucie, jako suma ww. kwot jest kwotą prawidłową. Mieszkania były wynajmowane przez co najmniej 6 miesięcy, albowiem zgodnie z wyjaśnieniami M. J. (1) (k. 53 teczki osobowej) najem, który został zawarty przez świadka G. (który był figurantem działającym na rzecz M. B. zob. zeznania G. oraz wyjaśnienia B.) trwał od (...) r. kiedy doszło do zatrzymania M. J. (1). Powyższe ustalenia pozwoliły uzyskać kwotę 21.000 zł poprzez pomnożenie 3.500 zł przez 6 miesięcy najmu.

Zarzut z pkt 6 apelacji jest w pełni zasadny i w tym zakresie należy uznać poniesione przez obrońcę uchybienie Sądu Okręgowego, który nie rozdzielił stosunkowo przepadku kwoty 21.000 złotych pomiędzy oskarżoną J. i oskarżonego Z.. W przypadku popełnienia przestępstwa przez współsprawców działających wspólnie i w

porozumieniu
orzeka się przepadek
uzyskanej korzyści
majątkowej w
częściach, w jakich
według dokonanych
ustaleń faktycznych
przypadła
poszczególnym
sprawcom. Mają na
względzie fakt, że
kwoty z najmu
pobierała M. J.
(1) (wyjaśnienia
k. 3890) oraz
sprawowała pieczę
nad lokalami (sama
mieszkała na
parterze jednego z
nich), a następnie
przekazywała dalej
dochód w nieznaney
wysokości
oskarżonemu Z.
- Sąd Apelacyjny
uznał, że kwotę tę
należy rozdzielić po
połowie pomiędzy
oskarżonych, co
uczynił w pkt I lit. ff i
aa wyroku. W ocenie
Sądu Apelacyjnego
podział ról przy
wynajmie mieszkań
uzasadniał tego
typu stosunkowe
rozdzielenie kwoty
przypadku, tym
bardziej, że „w
przypadku
przestępstwa
popelnionego w
konfiguracji
wieloosobowej
przepadek korzyści
powinien być
orzeczony w
częściach
odpowiadających
udziałom, jakie

<p>przypadły współdziałającym. Jeżeli ustalanie owych udziałów jest trudne lub niemożliwe, sąd powinien orzec przepadek korzyści lub jej równowartości w częściach równych”- wyrok SA w P. z (...), Lex nr 2477824.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Ł. Z. (1), ewentualnie o: 2) uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych Sąd nie uwzględnił wniosków obrońcy, jednakże wniosek o zmianę wyroku został uwzględniony w części, w której</p>		

zasadnie podniesiono ostatni z zarzutów odnośnie obrazy art. 45 §1 k.k.				
3.3.	<p>I. obrazę przepisów postępowania – art. 7 KPK - polegającą na całkowitej dowolności w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, bez zachowania zasad prawidłowego rozumowania oraz uwzględnieniu i przyznaniu przymiotu wiarygodności jedynie tym okolicznościom, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego a pominięciu tych, które przemawiały na jego korzyść, a w szczególności:</p> <p>1. uznaniu za wiarygodne zeznań świadków K. L. (1), R. W., O. P. jedynie w części i odmowę przyznania im przymiotu wiarygodności w zakresie w jakim potwierdzały wyjaśnienia oskarżonego, korespondowały ze sobą wzajemnie oraz z pozostałym materiałem dowodowych w kwestii dotyczącej:</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

osoby
wynajmującego
lokale położone w L.
przy ul. (...), którą
nie był oskarżony
Z., braku udziału
w procederze i
całkowitej niewiedzy
oskarżonego o tym,
kto był najemcą
jego nieruchomości
i w jakim sposób
najemca korzystał
z ww. lokali
a w konsekwencji
źródła ewentualnej
korzyści majątkowej
osk. Z.;

2. uznaniu, że
zeznania świadków
E. K., E. M., A. T.,
H. M. (1), A. O.
(1), S. B., D. B. (1),
M. K. wskazują na
sprawstwo
oskarżonego Ł. Z. (1)
mimo, iż żaden z
ww. świadków nie
zeznał obciążające
dla oskarżonego. Ś.
podczas przesłuchań
w ogóle nie
wymieniali
oskarżonego Ł. Z. (1)
jako uczestniczącego
w procederze, nie
rozpoznawali go,
twierdzili że go
nie znali lub nie
wiązali z lokalami
położonymi w L.
przy ul. (...);

3. pominięciu
zeznań św. G., św.
W., św. B., św.
B. w zakresie, w
jakim potwierdzają
stanowisko

oskarżonego, że nieruchomości położone w L. przy ul. (...) stanowiły lokale inwestycyjne, które oskarżony w sposób całkowicie legalny wynajmował osobom fizycznym (działając przez upoważnionego pełnomocnika) i jako właściciel nie uczestniczył w czynie zabronionym a nawet nie miał wiedzy o najemcach i sposobie korzystania z lokali, których jest właścicielem, a w konsekwencji skąd czerpana była ewentualna korzyść majątkowa;

4. uznaniu wyjaśnień oskarżonego Ł. Z. (1) za niewiarygodne w zakresie w jakim oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując konsekwentnie w toku całego postępowania, iż nie znał M. B.; nie wynajmował osobiście należących do niego lokali położonych w L. przy ul. (...); nie miał wiedzy o sposobie korzystania z wyżej wymienionych lokali przez najemców ani bezpośredniej z nimi styczności a w

konsekwencji, że nie czerpał korzyści majątkowej z czynu zabronionego - mimo, że w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek jednoznacznych dowodów, które w sposób obiektywny i przekonujący potwierdzałyby sprawstwo oskarżonego Ł. Z.;

5. pominięciu okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonej M. J. (1) i wyjaśnień oskarżonego Ł. Z. (1) oraz złożonych do akt dokumentów - pełnomocnictwa z dnia (...) r., z których wynika, że osk. Ł. Z. (2) upoważnił osk. M. J. (1) do zajmowania się jego nieruchomościami położonymi w L. przy ul. (...), w tym do ich wynajmowania, w czasie gdy przebywał w Zakładzie Karnym, i nie miał bezpośredniej styczności z osk. M. B. a zatem nie uczestniczył w wynajmie nieruchomości, nie miał wiedzy o tym, kto był najemcą jego nieruchomości i w jakim sposób

	<p>najemca korzystał z lokali położonych w L. przy ul. (...);</p> <p>6. pominięciu faktu, że z zarejestrowanych rozmów telefonicznych, włączonych w poczet materiału dowodowego w sprawie i uznanych przez Sąd za wiarygodny, w żadnym zakresie nie wynika sprawstwo oskarżonego Ł. Z. (1).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut z pkt 1 został już w przeważającej mierze omówiony powyżej, albowiem jest on tożsamy z zarzutami podniesionymi przez pierwszego z obrońców oskarżonego. Wszelkie kwestie dotyczące sprawstwa oskarżonego zostały już kompleksowo wyjaśnione.</p> <p>Uzupełniająco podkreślić należy, że wskazani w zarzucie świadkowie nie mieli żadnego racjonalnego</p>				

interesu, aby zeznawać celowo na niekorzyść oskarżonego, z kolei ich relacje wzajemnie pokrywają się ze sobą. Wszystkie wypunktowane przez obrońcę kobiety rozpoznały Ł. Z. (2) jako właściciela mieszkania, od którego wynajmowały lokal w celu świadczenia usług seksualnych. Przy czym zarówno świadek Posiadło jak i L. wprost twierdzą, że oskarżony wiedział, jaka działalność ma miejsce w jego lokalu. Co więcej, Ł. Z. (2) jest osobą karaną i wywodzącą się z przestępczego środowiska, w ramach którego łączymy go relacje towarzyskie z M. B.. Pokłosiem jego wcześniejszej przestępczej działalności również był konflikt z S. P. (1), który wchodził w skład grupy przestępczej objętej niniejszym postępowaniem (zob. wyroki skazujące k. 44 do 64 teczki osobowej Ł. Z. (1)). Bliskie kontakty ze światem przestępczym bez wątpienia zdradzają

profil
psychologiczny
oskarżonego, który
w połączeniu
częściowo z
wyjaśnieniami M.
B., M. J. (1)
oraz zeznaniami
świadców w postaci
kobiet K. L. (1),
R. W., O. P.
daje jasny obraz
strony podmiotowej
Ł. Z. (1), który
oddawał w najem
za pośrednictwem
M. J. (1) swoje
mieszkania. Sama
współoskarżona J. w
swoich
wyjaśnieniach
podkreślała fakt
przywiązania
emocjonalnego do
oskarżonego i wolę
udzielenia jemu
wsparcia, co było
genezą jej
zaangażowania w
przestępczy
proceder polegający
na ułatwianiu
uprawianiu
prostyucji.

Odnosząc się do
pozostałych kobiet
ujętych w zarzucie
obrońcy tj. E. K., E.
M., A. T., H. M. (1),
A. O. (1), S. B., D. B.
(1), M. K. - to są to
dowody pośrednie,
które ujawniają
skalę i całokształt
procederu
świadczanego w
lokalach, które oddał
w najem oskarżony.
Przy czym np.

świadek T. (k. 170v zbiór C) wskazuje na znajomości pomiędzy M. B. (ps. (...)), a Ł. Z. (2), w kontekście rozmowy o wybitej szybie przez jednego z klientów. Co więcej - fakt, że oskarżonego z osobą zarządzającą działalnością przestępczą w lokalach do niego należących tj. M. B., łączyły ścisłe relacje towarzyskie jest faktem należycie udowodnionym zarówno wyjaśnieniami M. B. oraz M. J. (1), jak również zeznania świadków K. L. (1), O. P., R. W..

Jako oczywiście bezzasadne jawią się zarzuty, które mają zwalniać oskarżonego z odpowiedzialności karnej, a to z uwagi na to, że przebywał on w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu w zakładzie karnym. Oskarżony korzystał z widzeń z M. J. (2), wymieniali się również korespondencją. Przy czym, fakt posługiwania się pełnomocnictwem przez M. J. (1), czy następnie oddanie w najem tych mieszkań

"osobie fizycznej" w żaden sposób, przy uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego nie pozwalają na ustalenie, że oskarżony chciał wynająć mieszkania jedynie w celach inwestycyjnych. Kwestia ta została już dostatecznie wyjaśniona przez Sąd Apelacyjny i zbędne jest powielanie tej samej argumentacji - zaś konstrukcja zarzutów obrońcy de facto zmusza sąd do takiego działania. Jasno już na przestrzeni uzasadnienia dot. oskarżonego Z. wskazywano na wszelkie okoliczności oddania mieszkań w najem, że miał on świadomość jakie usługi były w nich świadczone: świadek G. jako najemca był tylko figurantem działającym na prośbę M. B., który sam wyjaśnił, że to on najął mieszkania od Z.; M. J. (1) zamieszkiwała w jednym z lokali, w którym były świadczone usługi seksualne i sprawowała nad nim pieczę, a pieniądze z wynajmu

przekazywała
oskarżonemu;
świadkowie w
postaci kobiet
świadczących usługi
zeznawały wprost o
znajomości z Ł. Z. (2)
i na temat wiedzy,
że mieszkania należą
do niego;
oskarżonego łączyły
relacje towarzyskie
z M. B.. Tytułem
końca należy
podkreślić obrońcy,
że na uzasadnienie
błędu ustaleń
faktycznych lub
naruszenie
standardów
swobodnej oceny
bądź interpretacji
dowodów nie
wystarczy
subiektywne
przekonanie
skarżącego o
niesprawiedliwości
orzeczenia, a
konieczne jest
wykazanie, że w
zaskarżonym
wyroku poczyniono
ustalenie faktycznie
nie mające oparcia w
przeprowadzonych
dowodach, albo że
takiego ustalenia nie
poczyniono mimo,
że z
przeprowadzonych
dowodów określony
fakt jedno-znacznie
wynikał, względnie
wykazanie, iż tok
rozumowania sądu
I instancji był
sprzeczny ze
wskazaniami do-
świadczenia

<p>życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.</p> <p>Co do zarejestrowanych rozmów telefonicznych, Sąd odsyła do motywów z tabeli 3.2 powyżej, w której wyłożył, dlaczego dowód ten nie może być podstawą ustaleń faktycznych w postępowaniu odnośnie Ł. Z. (1).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę i uniewinnienie oskarżonego albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność zarzutu nie mogła prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku, ani do wydania wyroku kasatoryjnego.</p>			

3.4.	<p>II. mającą istotny wpływ na wynik sprawy obrazę przepisów postępowania – art. 5 § 1 i 2 KPK - polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego mimo braku choćby jednego dowodu pozwalającego na dokonanie jednoznacznego i stanowczego ustalenia sprawstwa osk. Ł. Z. (1) czy jego związku z zarzuconym czynem. Materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem I instancji nie wskazał dobitnie i bez wątpliwości na sprawstwo oskarżonego Ł. Z. (1), wręcz przeciwnie, potwierdzał jego wersję zdarzeń. Powyższe skutkować winno uznaniem oskarżonego za niewinnego od przypisanych mu czynów.</p> <p>III. mające istotne znaczenie dla wyniku sprawy naruszenie przepisów postępowania – art. 410 KPK – poprzez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla wyniku sprawy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
------	--	---	--	--

okoliczności
wynikających z
dowodów uznanych
za wiarygodne, a w
szczególności faktu,
że:

1. oskarżony Ł. Z.
(2) w okresie od
(...) r. przebywał w
warunkach izolacji
więziennej - w
Zakładzie Karnym
we W., co
uniemożliwiało mu
uczestniczenie w
popelnianiu
zarzucanego
przestępstwa;

2. oskarżony Ł. Z.
(2) w dniu (...) r.
udzielił osk. M. J. (1)
pisemnego pełnomocnictwa
do zajmowania się
wszelkimi sprawami
związanymi z jego
nieruchomościami
położonymi w L.
przy ul. (...) (w tym
do zawierania umów
najmu, pobierania
czynszu i
regulowania
zobowiązań), wobec
czego nie
uczestniczył w
popelnianiu czynu
zabronionego a
nawet nie miał
wiedzy o sposobie
korzystania z ww.
lokalii przez
najemców ani
bezpośredniej z
nimi styczności,
nie osiągał zatem
korzyści majątkowej

	z zabronionego.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut z pkt II obraży art. 5§2 k.p.k. może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego czy świadków, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez			

sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z art. 7 k.p.k. Z kolei ten zarzut został już podniesiony i to w sposób nieskuteczny, co zostało już powyżej obszernie opisane.

Co do zarzutu z pkt III to istotą art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie można wydawać na części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które je podważają. Okoliczności które podaje w zarzucie obrońca zostały uwzględnione i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2§2 k.p.k.). Jednakże przypisanie czynu oskarżonemu stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających za - równo na korzyść, jak i na niekorzyść

oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Apelacyjny po zapoznaniu się z dowodami wskazanymi w uzasadnieniu orzeczenia tj. zeznań świadków R. W., E. K., E. M., K. L. (1), A. T., H. M. (1), A. O. (1), S. B., O. P., i M. K., jak również posiłkowo wyjaśnień M. J. (1) oraz M. B. - zaaprobował, co już szeroko było wyżej omawiane, ocenę ww. dowodów jako decydujących o sprawstwie oskarżonego. Przy czym, jego fakt przebywania w zakładzie karnym w żaden sposób nie wykluczał możliwości organizacyjnych przy oddawaniu swoich mieszkań w najem na cele przestępcze, co sam oskarżony udowodnił. Opierając się na zeznaniach świadka K. G. oraz relacjach łączących M. J. (1) z M. B. trzeba stwierdzić, że oskarżony dając pełnomocnictwo M. J. (1) do podpisania

<p>umów najmu z podstawioną przez M. B. osobą, chciał stworzyć jedynie pozory wynajęcia jego mieszkań w sposób zgodny z prawem i na cele mieszkaniowe, co miało go ekskulpować.</p>				
<p>Wniosek</p>				
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>3-5.</p>	<p>IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:</p> <p>1. niezasadnym uznaniu, iż oskarżony Ł. Z. (2) popełnił zarzucane mu przestępstwo, na co wskazywać miały rzekomo zeznania świadków (R. W., E. K., E. M., K. L. (1), A. T., H. M. (1), A. O. (1), S. B., D. B. (1), M. K.), w sytuacji gdy całokształt okoliczności stanu faktycznego i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

prawidłowa ocena zebranych dowodów winna prowadzić do wniosku, że Ł. Z. (2) nie działał wspólnie i w porozumieniu z osk. M. J. (1), nie udostępniał lokali położonych w L. przy ul. (...) M. B., nie miał wiedzy o sposobie korzystania z wyżej wymienionych lokali, nie znał osobiście najemców ani nie miał bezpośredniej z nimi styczności a zatem nie ułatwiał uprawiania prostytucji, nie czerpał korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji ani nie uczynił sobie z popełniania tego przestępstwa stałego źródła dochodu;

2. chybionym i całkowicie bezpodstawnym uznaniu przez Sąd I instancji, że oskarżony Ł. Z. (2) udostępniał należące do niego lokale mieszkalne położone w L. przy ul. (...) M. B. a to w celu uprawiania przez wskazane kobiety prostytucji i pobierając miesięczne należności z tytułu udostępniania mieszkań, gdy

tymczasem materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, że w okresie objętym aktem oskarżenia Ł. Z. (2) przebywał w Zakładzie Karnym a do zarządzania (w tym zawierania umów najmu) opisanymi wyżej nieruchomościami upoważnił p. M. J. (1), nie znał M. B., nie miał kontaktu z najemcami lokali ani wiedzy o sposobie korzystania z nieruchomości a zatem nie sposób przypisać mu w jakimkolwiek zakresie zachowania zabronionego ustawą;

3. wadliwym przyjęciu przez Sąd Okręgowy, iż oskarżony czerpał korzyść majątkową z uprawiania prostytucji i uczynił sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, podczas gdy udowodniony brak działania, zaangażowania i wiedzy Ł. Z. (1) o sposobie korzystania z nieruchomości w L. przy ul. (...) nakazuje przyjąć, iż ewentualny dochód oskarżonego pochodził z legalnie prowadzonego najmu

	<p>nieruchomości a więc swoim zachowaniem oskarżony nie wypełnił znamion żadnego czynu zabronionego.</p> <p>V. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary, którą uznać należy - wbrew art. 53 KK - za zbyt dolegliwą i przekraczającą stopień winy. Sąd I instancji nie rozważył w sposób szeroki i kompleksowy okoliczności podmiotowych dotyczących oskarżonego a w szczególności jego właściwości i warunków osobistych (wiek, osoby będące na jego utrzymaniu) a także jego skrajnie marginalnego połączenia z procederem ułatwiania uprawiania prostytucji, wynikającego wyłącznie z faktu posiadania prawa własności nieruchomości położonych w L. przy ul. (...).</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych z zarzutu IV jest uchybieniem następczym w stosunku do wadliwie dokonanej przez sąd orzekający oceny całokształtu materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k. tylko wówczas jest słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający w okolicznościach ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nawet bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może uzasadniać wniosku o dokonaniu przez sąd błędnych ustaleń faktycznych. Wobec poczynionej przez Sąd Okręgowy prawidłowej co do zasady oceny dowodów, nie można było uznać tego zarzutu.</p>		

Pierwszorzędnie co do zarzutu z pkt V należy obrońcy naświetlić sprzeczność jaką zawarł w swoich zarzutach, a przecież efektywność środka odwoławczego w pewnej mierze pozostaje pochodną racjonalnej i logicznej konstrukcji zarzutów. Zupełnie nielogiczne wydają się wywody obrońcy mające przekonać Sąd Apelacyjny o niewinności oskarżonego, kiedy to obrońca stawia końcowo zarzut rażącej niewspółmierności kary, co oznacza, że nie wyklucza on winy oskarżonego. Przechodząc jednak do meritum w tej mierze główną okolicznością obciążającą oskarżonego była jego uprzednia karalność i sposób działania polegający na zaangażowaniu do współsprawstwa osoby, która wykazywała zależność emocjonalną od oskarżonego (zob. np. wyjaśnienia oskarżonego k. 3892). Z kolei, cały przestępny czyn był popełniony w czasie trwania

<p>kary izolacyjnej wobec oskarżonego, co tylko świadczy o jego głęboko ugruntowanej demoralizacji.</p> <p>Zresztą wyroki skazujące obecne w teczce osobowej oskarżonego sięgają lat 90, co tylko pokazuje, że jego linia życia skupia się wokół konfliktów z prawem. Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny w pełni zaaprobował karę izolacyjną w wysokości roku pozbawienia wolności.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>I. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. Z. (1) od zarzucanego mu czynu;</p> <p>ewentualnie o:</p> <p>II. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego Ł. Z. (1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych Sąd nie uwzględnił wniosków obrońcy, jednakże wniosek o zmianę wyroku został uwzględniony w części, w której zasadnie inny z obrońców oskarżonego podniósł zarzut odnośnie obrazy art. 45 §1 k.k.				
3.6.	<p>DOTYCZY R. M. (1):</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, polegający w szczególności na:</p> <p>a) całkowicie chybionym i pozbawionym jakichkolwiek podstaw, tak prawnych, jak i faktycznych uznaniu, iż oskarżony R. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu aktualnie czynu zabronionego wskazanego w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

punkcie XLIX aktu oskarżenia skodyfikowanego w treści art. 258 §1 k.k., a przybierającego postać udziału oskarżonego, w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na nakłanianiu do uprawiania prostytucji, ułatwianiu jej popełnienia i czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji, a na co wskazywać ma, w sposób jednoznaczny, rzekomo, zebrany w sprawie materiał dowodowy, gdy tymczasem całokształt okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz przeprowadzone dowody nie wskazują, jakkolwiek na udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej oraz jakkolwiek świadomość oskarżonego przestępczego procederu; zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, jakkolwiek, na

konieczne i
niezbędne dla
przypisania
przedmiotowego
czynu zabronionego
elementy takie jak
poziom
zorganizowania
grupy,
kierownictwo,
podział funkcji i
ról, wykonywanie
poleczeń, zadań,
udział w
planowaniu,
obmyślaniu
sposobów działania,
bezpośredni udział
w ich popełnieniu
oraz innych
zachowań, które
mogłyby przesądzać,
iż mamy do
czynienia ze
współsprawstwem
osób powiązanych
porozumieniem;

b) wadliwym przez
Sąd i
niepotwierdzonym
żadnymi w sprawie
okolicznościami i
dowodami przyjęciu,
iż oskarżony swoim
zachowaniem
wypełnił znamiona
przypisanego mu
aktualnie czynu
zabronionego
określonego w
punkcie L. aktu
oskarżenia,
stypizowanego w
treści art. 204§2 k.k.
w zw. z art. 65§1
k.k., a polegającego
na tym, iż w ramach
zorganizowanej
grupy przestępczej

kierowanej przez P. K., wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2), R. Z., P. P. (2), R. S. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w klubie (...) w B. ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez M. Ś. (2), I. P. (1), O. S. (1), J. M. (1), czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu i osiągając korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 34.000 zł, gdy tymczasem właśnie to zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków, w szczególności wskazanych w treści zarzutu postawionego oskarżonemu, kobiet, którzy na żadnym w zasadzie etapie postępowania nie wskazali na osobę R. M. (1), nawet go nie rozpoznając, a także brak dokładnego określenia, nie wskazują, jakkolwiek na osobę

oskarżonego R. M. (1), który miałby dopuścić się przypisanego mu aktualnie czynu zabronionego, i to również wspólnie i w porozumieniu ze wskazanymi w oskarżeniu współoskarżonymi, a w konsekwencji winno to w zasadzie nie ulegać żadnym w tym zakresie wątpliwościom, iż oskarżony R. M. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion, jakiegokolwiek czynu zabronionego treścią ustawy;

c) chybionym przez Sąd uznaniu, iż oskarżony R. M. (1) swoim zachowaniem ułatwiał M. Ś. (2), I. P. (1), O. S. (1), J. M. (1) uprawianie prostytucji, gdy tymczasem wobec braku jakiegokolwiek w zasadzie wskazania przez Sąd, na czym polegać miałyby owo ułatwianie przez oskarżonego popełnienie czynu zabronionego (tym bardziej, iż, a co bezsprzeczne, oskarżony nie wynajmował kobietom lokali mieszkalnych), a także wobec braku wskazania, przez

jakiegokolwiek w zasadzie świadka, na osobę oskarżonego R. M. (1), nie sposób jakkolwiek przypisać jakiegokolwiek w tym zakresie, karalnego zachowania, oskarżonemu R. M. (1);

d) wadliwy przez Sąd przyjęciu, iż oskarżony R. M. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2), R. Z., P. P. (2), R. S. (1) i innymi dotychczas nieustalonymi osobami, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, jakkolwiek na jakiegokolwiek czynienie przez wyżej wymienionych, z oskarżonym R. M. (1), ustaleń, planów, co do popełniania czynów zabronionych, a przeważająca część zdarzeń stanowiąca podstawę skierowanego przeciwko mojemu M. oskarżenia odbywała się bez jakiegokolwiek jego, najmniejszego nawet udziału;

e) chybionym przez Sąd uznaniu, iż oskarżony R. M. (1) z popełnienia

przypisanych mu
zaskarżonym
aktualnie wyrokiem
czynów
zabronionych
uzyskał korzyść
majątkową w
kwocie, co najmniej
34.000 zł, gdy
tymczasem
przedmiotowa
kwota, jako
niepotwierdzona,
żadnymi w zasadzie
dowodami, i
okolicznościami
(nieprzywołanymi,
nawet w
najmniejszym
stopniu przez Sąd),
jawi się jako jedynie
wysoce gołosłowna
i w pełni dowolna,
a w konsekwencji,
nie może stanowić
elementu stanu
faktycznego
niniejszej sprawy;

f. wadliwym
stwierdzeniu, że
dowody
zgromadzone w
aktach sprawy, w
tym przede
wszystkim zeznania
świadków,
przesłuchanych w
toku postępowania,
przemawiają
jednoznacznie za
bezkrytycznym
przyjęciem, że w
zakresie
analizowanych
czynów, które to
w konsekwencji,
przypisano
oskarżonemu,
działał on umyślnie,

	<p>i swoim zamiarem przy tym obejmował wszystkie znamiona przypisanych mu przestępstw, gdy tymczasem żaden z przesłuchanych w sprawie świadków i współoskarżonych nie wskazuje na osobę R. M. (1), jako winnego zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skutkujący wpływem na treść rozstrzygnięcia jest trafny wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania oraz gdy błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. W razie oparcia skargi na zarzutach mieszanych, to jest twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako</p>				

podstawę odwołania należy powoływać zarzut tzw. pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej. Nieodpowiednie jest bowiem powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich jest konsekwencją innego bądź gdy zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Skoro apelacja w badanej sprawie w dalszych punktach zarzuca obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, to błąd ustaleń faktycznych jest pochodną owej usterki, bo jeden zarzut powoduje kolejne, aż po niesprawiedliwość wyroku. Przyjmowanie za podstawę apelacji wszystkich przyczyn odwoławczych jest zbędne, bo wystarcza przyjąć jedną z nich, tj. pierwotną przyczynę. Stwierdzenie jej spowoduje uwzględnienie apelacji i przeciwnie: oddalenie zarzutu pierwotnego spowoduje pominięcie rozważań odnośnie

<p>do zarzutów wtórnych. Już sama analiza treści powyższego zarzutu świadczy o tym, że de facto odnosi się do pierwotnego naruszenia prawa procesowego związanego z wadliwą oceną dowodów, która się sprowadzała do ustalenia znamion strony przedmiotowej jak i podmiotowej przypisanych oskarżonemu przestępstw. Przy czym powyższe rozbudowane zarzuty związane z ustaleniami faktycznymi pokrywają się niemalże całościowo z umiejscowionym poniżej zarzutem naruszenia prawa procesowego. Stąd też Sąd Apelacyjny postanowił odnieść się do nich łącznie pod poniższym zarzutem pierwotnym.</p>			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny.				
3.7.	<p>2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zapadłego dotychczas w sprawie orzeczenia, ti:</p> <p>a) naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegające w szczególności na:</p> <ul style="list-style-type: none"> • błędnym i całkowicie bezpodstawnym przyjęciu, że zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego R. M. (1), w odniesieniu do zarzucanych mu czynów zabronionych, nie budzą wątpliwości, w sytuacji gdy, wśród zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, nie tylko brak jest takich, które to obiektywnie i w sposób jednoznaczny wskazywałby na 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

to, że oskarżony, tak, działał w zorganizowanej grupie przestępczej ze wskazanymi w akcie oskarżenia osobami, wspólnie i w porozumieniu z nimi ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez konkretnie wskazane w orzeczeniu kobiety - tj. M. Ś. (2), I. P. (1), O. S. (1), J. M. (1), czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu i osiągnął z tego tytułu zysk w kwocie, co najmniej 34.000 zł, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy to właśnie nie wskazuje, tak na winę, jak i sprawstwo mojego Mocodawcy za przypisane mu aktualnie czyny zabronione (żaden z przesłuchanych w sprawie świadków - w szczególności szczególnie wymienionych kobiet, jakim oskarżony miał ułatwiać uprawianie prostytucji, a także współoskarżonych, nie wskazał na oskarżonego jako

winnego
zarzucanych mu
czynów; świadkowie
nie rozpoznali
oskarżonego, nie
wskazali jego
imienia i nazwiska,
nie znali go;
w sprawie brak
również
jakichkolwiek
dowodów mających
potwierdzać kwotę
uzyskaną, rzekomo,
przez oskarżonego
z przestępstwa -
kwota jest jedynie
gołosłowna, w pełni
dowolna i niczym
niepotwierdzona)

- pozbawionej
jakichkolwiek
podstaw odmowie
przez Sąd
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego R. M.
(1) oraz pozostałych
współoskarżonych,
w szczególności
w zakresie roli
oskarżonego R. M.
(1) w klubie (...)
(barman),
wynajmowania
przez oskarżonych,
jedynie, lokali
mieszkalnych
osobom trzecim, bez
jakiegokolwiek wiedzy
o ich przeznaczeniu,
mających stanowić,
w ocenie Sądu,
zaś jedynie przyjętą
przez oskarżonego
linię obrony, gdy
tymczasem, wobec
faktu, iż wyjaśnienia
oskarżonych,

korelujące, w pełni, z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym, zeznaniami świadków (którzy wskazywali na fakt braku wiedzy oskarżonych o świadczeniu przez kobiety, w wynajmowanych mieszkaniach, usług seksualnych), winno nie ulegać w zasadzie żadnym wątpliwościom, iż przedstawiona przez oskarżonych, wersja wydarzeń jawi się jako odpowiadająca okolicznościom stanu faktycznego i w pełni wiarygodna;

- całkowitym pominięciu przez Sąd, i to mimo przyznania prymatu wiarygodności temu dowodowi, treści zeznań przesłuchanych w toku postępowania świadków, w tym, w szczególności M. Ś. (2), I. P. (1), O. S. (1), J. M. (1), którym to oskarżony miał ułatwiać uprawianie prostytucji, w szczególności, w zakresie, w jakim wskazują one na brak jakiegokolwiek znajomości z osobą R. M. (1), gdy tymczasem zeznania niniejszych osób, jako bezsprzecznie

powiązanych z
przypisanymi
mojemu M. czynami
zabronionymi,
winny zostać, w tym
zakresie, przez Sąd,
w sposób wnikliwy
zweryfikowane i
uwzględnione przy
ustalaniu
prawidłowego
całokształtu
okoliczności stanu
faktycznego
przedmiotowej
sprawy i wydawaniu
rozstrzygnięcia w
sprawie;

- niczym
nieuzasadnionym i
pozbawionym
jakichkolwiek
podstaw pominięcia
przeprowadzenia
dowodu z
przesłuchania w
charakterze
świadków - I. K.
i M. C., i to
mimo zgłaszanych
w tym względzie
przez obrońców
oskarżonych
wniosków
dowodowych, gdy
tymczasem
przedmiotowy
dowód, jako
bezsprzecznie
istotny dla
prawidłowego
wydania
rozstrzygnięcia w
sprawie, i ustalenia,
w sposób
prawidłowy
całokształtu
okoliczności stanu
faktycznego

niniejszej sprawy, winien zostać przez Sąd uwzględniony i wnikliwie zweryfikowany;

b) naruszenie art. 5§2 k.p.k. wskutek rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego R. M. (1) wątpliwości, których nie udało się usunąć w toku postępowania dowodowego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, a co odzwierciedla aktualnie, przede wszystkim, wyrok skazujący Sądu meriti, w sytuacji gdy, w związku z brakiem wystarczającego materiału dowodowego przesądzającego w sposób jednoznaczny, że doszło do naruszenia prawa, na skutek działań podjętych bezpośrednio przez mego M., i to w takiej sytuacji, niewątpliwie w zestawieniu i w świetle pozostałych dowodów, nie sposób, uznać mego Mocodawcę, za winnego przypisanych mu czynów zabronionych;

c) naruszenie art. 424§2 k.p.k. w zw.

z art. 2§2 k.p.k. w
zw. z art. 4 k.p.k.i
w zw. z art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
przez Sąd meñti
ustaleñ faktycznych
w sposób jedynie
pragmatyczny,
jakkolwiek
nieuwzględniający
przy tym
okoliczności
przemawiających na
korzyść oskarżonego
R. M. (1), i to, na
każdej, zarzucanej
w tym względzie
płaszczyźnie, a co
w konsekwencji,
przełożyło się na
treść zapadłego w
sprawie,
kwestionowanego
aktualnie
orzeczenia, podczas
gdy, w świetle
obowiązujących w
tym zakresie norm
prawnych,
niewątpliwym w
zasadzie jest, że
obowiązkiem Sądu
rozpoznającego
sprawę, jest, przede
wszystkim, dążenie
do dokonania
takiego wyjaśnienia
sprawy, a to w
oparciu o wszystkie
przeprowadzone w
toku sprawy
dowody, aby
stworzyć wyłącznie
miarodajną
podstawę dla
ukształtowania
przekonania o
ewentualnym
sprawstwie, winie

	i odpowiedzialności oskarżonego;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego odnośnie oceny dowodów w kontekście sprawstwa R. M. (1) należy na początku, w celu skonkretyzowania procesu dowodzenia, który sąd przeprowadził na okoliczność sprawstwa oskarżonego - jasno zarysować znamiona zarzucanych czynów - tj. działania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz ułatwiania prostytucji.</p> <p>Po pierwsze - zorganizowaną grupę przestępczą określa się jako ugrupowanie co najmniej trzech osób, mające na celu popełnienie przestępstw. Przestępstwo z art. 258§1 k.k. może być popełnione także z zamiarem ewentualnym. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach</p>			

organizacji grupy,
znajomość
wszystkich osób
ją tworzących czy
mechanizmów
funkcjonowania.

Wystarczy gotowość
sprawcy do
spełnienia zadań
służących grupie,
której świadomość
istnienia ma
sprawca. Obocznie
też można wskazać,
że przestępstwo
to jest również
przestępstwem
formalnym, co
znaczy, że do
wypełnienia jego
znamion wystarcza
sama bierna
przynależność, bez
popelniania czynów
zabronionych.

Po drugie - W
art. 204§1 zostały
opisane znamiona
stręczycielstwa i
kuplerstwa. Przez
kuplerstwo należy
rozumieć ułatwanie
innej osobie
uprawiania
prostyucji z
wyjątkiem
szczególnej postaci
stręczycielstwa
polegającej na
ułatwianiu
procederu
prostytuowania się
przez
pośredniczenie w
kontaktach z
klientami (tak M.
Rodzynekiewicz [w:]
Kodeks karny..., red.
A. Zoll, s. 697,

tezy 7 i 8 do art. 204). Ułatwienie uprawiania prostytucji polega na zachowaniu sprawcy, obiektywnie rzecz biorąc, umożliwiającym lub upraszczającym innej osobie trudnienie się tym procederem. Znamię to należy co do zasady rozumieć tak samo jak ułatwienie na gruncie art. 18 § 3 k.k. W szczególności ułatwienie uprawiania prostytucji może przybrać formę tzw. pomocnictwa fizycznego (np. przez udostępnianie pomieszczenia czy środka przewozu) lub psychicznego (np. przez dostarczanie rady lub informacji). Utwierdzenie innej osoby w istniejącym już u niej zamiarze uprawiania prostytucji może być uznane za formę pomocnictwa psychicznego i rodzić odpowiedzialność za kuplerstwo.

Sąd Okręgowy przypisując sprawstwo oskarżonego za ww. dwa czyny oparł się m.in. na dowodach w postaci

dowodów z kontroli operacyjnej R. 1 i 6, które ujawniły relacje oskarżonego z P. K. - zob. np. komunikat nr 1 str. 8, komunikat nr 2 i 6 str. 3, R. 1. Już choćby z przywołanych rozmów jasno można zinterpretować rolę oskarżonego w przestępczej grupie, który relacjonuje ile klientów danego dnia odwiedziło, pyta się o przyjsście do pracy do klubu, pyta się jakie ma ustalić ceny za usługi seksualne Podkreślić należy, że w toku kontroli operacyjnej zarządzanej wobec P. K., Sąd Okręgowy w P. dnia (...) r. sygn.(...) (co do R. 6) oraz (...) (...) (co do R. 1) wydał stosowane postanowienia, które zezwoliły na wykorzystaniu tych informacji w postępowaniu karnym również w stosunku do osoby R. M. (1) (kontrola następcza), co odbyło się w oparciu o art. 19 ust. 15 c ustawy z 6 kwietnia 1990 o Policji [Dz.U. z 2020 r., poz. 360 j.t.], w którym wskazano: „Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej

uzyskano dowód
popelnienia
przestępstwa lub
przestępstwa
skarbowego, w
stosunku do którego
można zarządzić
kontrolę operacyjną,
popelnionego przez
osobę, wobec której
była stosowana
kontrola operacyjna,
innego niż objęte
zarządzeniem
kontroli operacyjnej,
albo popelnionego
przez inną osobę,
o zgodzie na
jego wykorzystanie
w postępowaniu
karnym orzeka
postanowieniem
sąd, który zarządził
kontrolę operacyjną
albo wyraził na
nią zgodę w trybie
określonym w ust.
3, na wniosek
prokuratora, o
którym mowa w ust.
1”. To rozwiązanie
prawne weszło w
życie 11 czerwca
2011 r., na mocy
ustawy z 4 lutego
2011 r. o zmianie
ustawy- Kodeksu
postępowania
karnego i niektórych
innych ustaw [Dz.U.
z 2011 r., nr
5, poz. 273]. W
tym miejscu należy
odwołać się do uwag
odnoszących się do
losu procesowego i
dowodowego
dowodów
uzyskanych w
przedmiotowej

sprawie oraz ich rodzaju, co szeroko omówiono w pkt. 3.1 dotyczącego obrońcy oskarżonego M. S. (1), co nie wymaga powielania.

Posiłkowym dowodem, obciążającym oskarżonego jest dowód z pomówienia - tj. wyjaśnień P. P. (1), który w sprawie przyznał się do winy i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Oskarżony w sposób obszerny wyjaśnił, że P. K. był osobą stojącą na czele grupy i trudnił się zatrudnianiem kobiet w celu uprawiania prostytucji, podawał również, że odwiedzał zarówno kierownika grupy P. K. oraz właśnie ówczesnie poznał R. M. (1), który był w towarzystwie (...) (k. 54 teczki osobowej P. P. (1)). Przy czym, w tym miejscu także nie bez znaczenia jest okoliczność, że zatrzymanie oskarżonego nastąpiło właśnie w agencji towarzyskiej (...), w której obecne były także 3 kobiety uprawiające prostytucje (protokół

przeszukania k 17
teczki osobowej R.
M. (1)). Zasady logiki
nakazują twierdzić,
że oskarżony będąc
sam z kobietami
w owym lokalu
będącym agencją
towarzyską
sprawował nad nim
[nad nimi] pieczę,
mając przy tym
na względzie jego
powiązania nie tylko
towarzyskie z P. K.,
który
odpowiedzialny był
za prowadzenie całej
grupy. Powszechnie
znanym faktem jest
to, że w tego typu
miejscach jest osoba
odpowiedzialna za
sprawowanie
bieżącej pieczy nad
lokałem, sprzedażą
napojów
alkoholowych oraz
ochroną „pracujących”
tam kobiet. Przy
czym, lokal, w
którym oskarżony
pełnił funkcję
"barmana" (jak
to wskazał Sąd
Okręgowy w
ustaleniach
faktycznych)
bynajmniej nie był
lokałem, który służył
do zaspokajania
potrzeb
mieszkaniowych, co
sugeruje obrońca
w zarzucie, lecz
jego oględziny jasno
pokazują, że był
on typową agencją
towarzyską
przystosowaną do

świadczenia w niej usług seksualnych (protokół oględzin lokalu). Na marginesie, można wskazać, że R. M. (1) zatrzymany na gorącym uczynku w agencji towarzyskiej w czasie zatrzymania sam wskazał klucz do zamykania lokalu (k. 16 teczki osobowej), co wskazuje że był on osobą dozorującą cały lokal. Wyjaśnienia w zakresie w jakim oskarżony podaje, że w agencji towarzyskiej (...) znalazł się przypadkowo należy uznać za niewiarygodne. Z kolei, podczas przeszukania lokalu, w którym przebywał oskarżony znaleziono kartkę z zapiskami odnośnie sprzedawanego alkoholu i godzinami (k. 201 t. I w zw. z k. 21 teczki osobowej R. M. (1)) - co potwierdza rolę jaką oskarżony pełnił w lokalu S., a takie zapiski nie mają przypadkowego charakteru, służą zaś do wykazania „szefowi” jak interes tego typu prosperuje, jakie dochody generuje, choćby po to aby główny beneficjent

tego typu działalności, miał pełną wiedzę ile na tym zarabia, aby nie być oszukanym przez prostytutki lub osoby, które wykonują często jego polecenia, których wykonanie służy funkcjonowaniu agencji towarzyskiej. O zapiskach tego typu wyjaśniał też P. P. (1) - w ten sposób członkowie grupy rozliczali się z P. K. (k.54a teczki osobowej P. P. (1)). Ponadto, znamieny i w pełni wiarygodny co do roli oskarżonego M. w ww. lokalu jest dowód z zeznań M. Ś. (1), która w sposób jasny i klarowny zeznała, że R. M. (1) przebywał w agencji towarzyskiej S. jako ochrona pracujących tam dziewczyn (k. 159v teczka zbiór C). Tak samo zeznała również K. S. (k. 3410 t. XVIII), która również wprost wskazała oskarżonego M. jako ochroniarza z agencji towarzyskiej (...).

Zarzut w jakim obrońca naświetla wybitną lapidarność uzasadnienia Sądu I instancji jest częściowo trafny, stąd też Sąd

Apelacyjny miał
wysocę utrudnioną
kontrolę
odwoławczą,
albowiem zmuszony
był z nadzwyczajnym
zaangażowaniem
analizować dowody
zgromadzone
sprawie, które w
sposób bardzo
zwięzły wskazane
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, czego nie
uczynił rzeczywiście
na właściwym
poziomie
profesjonalnym sąd
I instancji. Zwięzłość
ta co prawda
balansuje na granicy
lakoniczności i
dostatecznego
poziomu
merytorycznego,
jednakże w ocenie
Sądu Apelacyjnego
minimalne
standardy zostały
zachowane. Inna
sprawa -
lakoniczność
uzasadnienia
wyroku sądu
pierwszej instancji
nie stanowi
podstawy do
przeprowadzenia na
nowo przewodu
w całości przed
sądem pierwszej
instancji i nie
może być podstawą
do uchylecia przez
sąd odwoławczy
zaskarżonego
apelacją wyroku
sądu pierwszej
instancji i

przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nie można wprowadzić uchylenia wyroku z tego powodu, że jego pisemne uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k., jednakże braki w uzasadnieniu nadal mogą wskazywać, że w procesie wyrokowania lub na etapie gromadzenia dowodów doszło do uchybień, które świadczą o takim stopniu wadliwości wyroku, który powoduje konieczność jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji; wymaga to jednak wyeksponowania innych jeszcze uchybień, które zostaną powiązane z treścią uzasadnienia wyroku dla wzmocnienia argumentacji w zakresie jego wadliwości, w szczególności (i najczęściej) w zakresie naruszenia reguł procesowych z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (wyrok z dnia (...) r. Sądu Apelacyjnego w G. (...)). Tych uchybień jednak na gruncie

niniejszej sprawy nie można stwierdzić, co jasno wskazują dowody obciążające oskarżonego, które Sąd Apelacyjny wnikliwie przeanalizował i wyżej opisał.

Odnosnie braku przeprowadzenia bezpośrednio dowodu z zeznań I. K. oraz M. C., to nie sposób zrozumieć ten zarzut obrońcy, kiedy to zeznania tych świadków nie są podstawą ustalenia odpowiedzialności karnej jego mandanta. Nadto, Sąd Apelacyjny po zapoznaniu się z tymi zeznaniami nie doszedł do przekonania, żeby miały one doniosły charakter dla ustalenia sprawstwa R. M. (1). Co więcej, I. K. zeznawała o uciążliwości lokalu naprzeciwko, którego mieszka i jasno nakreśliła, że prowadzona w nim była agencja towarzyska - nadto rozpoznała na tablicy pogładowej P. K., z kolei M. C. zamieszkiwała również sąsiadujący lokal, jednakże jej zeznania nic nie wniosły do sprawy. Nie sposób zrozumieć celowości

wskazywania na te zeznania przez obrońcę i jakie okoliczności mogłyby być wyjaśnione przez tych świadków przy bezpośrednim przesłuchaniu ich przed sądem w kontekście sprawstwa R. M. (1). Obocznie należy wskazać, że Kodeks postępowania karnego przewiduje możliwość rezygnacji z przeprowadzenia dowodu pierwotnego z zeznań świadka na rzecz korzystania w tym zakresie z dowodu pochodnego. Jeżeli świadek przebywa za granicą lub nie można mu było doręczyć wezwania, albo nie stawił się z powodu niedających się usunąć przeszkód, wolno odczytać w odpowiednim zakresie protokoły złożonych poprzednio przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem w tej lub w innej sprawie albo w innym postępowaniu przewidzianym

przez ustawę (art. 391§1 k.p.k.).

Co do zeznań świadków M. Ś. (2), I. P. (1), O. S. (1), J. M. (1) to nie ulega wątpliwości, że ostatnia trójka została zastana w agencji towarzyskiej w towarzystwie oskarżonego "na gorącym uczynku". Wynika to z ich zeznań, protokołu zatrzymania oskarżonego, przeszukania i oględzin lokalu (...) oraz notatki służbowej k. 16. Relacje tych świadków I. P., O. S. i J. M. są wysoce chwiejne, tworzą one wersję zdarzeń mającą na celu maskować przestępczy proceder, która stoi nie tylko w sprzeczności z protokołem oględzin lokalu, przeszukania (u jednej z kobiet zabezpieczono paczkę 10 prezerwatyw i żel nawilżający), ale też ze szczerymi zeznaniami M. Ś. (1) (k. 152 teczki zbiór C), która jasno wskazuje, że lokal znajdujący się B. to była agencja towarzyska, w której były świadczone usługi seksualne pod

kierownictwem P. K.. Słuszna i zgodna z zasadami logiki była zatem była ocena dowodów prowadząca do ustaleń faktycznych sądu, że ww. kobietom oskarżony ułatwiał uprawianie prostytucji skoro funkcją oskarżonego była ochrona i sprawowanie pieczy nad lokalem pod nieobecność P. K., zaś ww. kobiety świadczyły w lokalu tym usługi seksualne. Z kolei, naruszenie art. 5§2 k.p.k. możliwe jest wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Natomiast gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego czy świadków, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Jednocześnie w ocenie Sądu Apelacyjnego ocena dowodów była

przeprowadzono i prawidłowo zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania.

Niezależnie od powyższego, Sąd Apelacyjny uznał za zasadne zakwestionowaną wysokość orzeczonego w sprawie przypadku korzyści uzyskanej z przestępstwa, co znajduje wyraz w pkt 1 lit cc wyroku. Sąd Apelacyjny zmuszony był uchylić w całości przepadek orzeczony wobec tego oskarżonego, albowiem brak jest jakichkolwiek dowodów lub choćby zezwalających na czynienie ustaleń faktycznych poszlak, że pieniądze, które były oddawane przez kobiety świadczące usługi w lokalu w B. trafiły również do oskarżonego, a tak to w jakiej części. Żadnych precyzyjnych wniosków też nie można wywieść z kartki z odręcznymi notatkami zabezpieczonej w agencji towarzyskiej (...). Z całą pewnością, zważając też na zeznania M. Ś. (1) pracującej w tym lokalu, korzyści z tej

działalności czerpał bezpośrednio P. K. jako kierownik grupy, z pewnością dzielił się zyskami z osobami, które wykonywały jego polecenia, których wykonywanie służyło działalności tej grupy, zwłaszcza w kontekście realizacji celu w postaci czerpania zysków z cudzego nierządu. Nie ma przy tym żadnych miarodajnych i obiektywnych informacji, z których wynikałoby, w jaki sposób dokonywał on następujących rozliczeń z członkami tej zorganizowanej grupy przestępczej, a doświadczenie życiowe [oraz zawodowe] podpowiada, że z pewnością taki podział nie miał równego charakteru, z racji dominującej pozycji w tej grupie oskarżonego P. K.. W konsekwencji, taki przypadek, orzeczony w oparciu o art. 45§1 k.k., musi obciążać tego oskarżonego, a ewentualne rozliczenia wewnątrz tej grupy, pomiędzy jego członkami, nie są w zainteresowaniu wymiaru

sprawiedliwości. Z
kolei, przepadek
korzyści majątkowej
albo jej
równowartości
orzeka się wobec
współsprawców
przestępstwa w
częściach, w jakich
według dokonanych
ustaleń faktycznych
osiągnięta wspólnie
korzyść majątkowa
im przypadła. Nie
ma wątpliwości,
że korzyść ta
przypadała najpierw
P. K. i w związku
z tym w sprawie
oskarżonego M.
nie można ustalić
choćby pośrednio,
jaka część
przypadała jemu z
korzyści uzyskanych
z tytułu
sprawowania pieczy
nad lokalem (...).
Istoty środka
karnego w postaci
przepadku korzyści
majątkowej
uzyskanej z
przestępstwa albo jej
równowartości nie
można sprowadzać
do nałożenia na
sprawcę obowiązku
zapłaty określonej
sumy pieniężnej,
bez ustalenia, że
sprawca dysponował
konkretnymi
wartościami. Stąd
też w tym zakresie
ten środek karny
wobec oskarżonego
został uchylony.

Wniosek				
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
3.8.	na podstawie art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 438§4 k.p.k.-rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu R. M. (1), w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, oraz samej winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw, co aktualnie w takim stanie rzeczy, wymierzona wobec niego karę czyni jako zbyt surową, oraz nadmiernie dolegliwą - a to poprzez naruszenie art. 53§1 k.k. - wobec zastosowania przez Sąd a quo w stosunku do oskarżonego kary, nie rozważającej w sposób kompleksowy, obowiązujących w tym zakresie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>dyrektyw, w tym w szczególności właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania w toku postępowania, a zwłaszcza dotychczasową niekaralność oskarżonego R. M. (1) i tym samym, wymiarze mu kary, która zdecydowanie, znacznie przekracza stopień winy oskarżonego i nie uwzględnia przy tym jakkolwiek stopnia społecznej szkodliwości czynu - czyniąc wymierzoną, karę jako niesprawiedliwą i niewątpliwie, nadmiernie dolegliwą.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut ten się jawi bezzasadny w stopni oczywistym. Pierwszorzędnie, czego zdaje się nie dostrzegać obrońca, wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego zostało warunkowo zawieszona na 4 letni okres próby.</p>				

Zastosowanie tej instytucji jest właśnie wynikiem niekaralności oskarżonego, co w innym wypadku nie byłoby możliwe. W dodatku kara łączna pozbawienia wolności została wymierzona w wyniku zastosowanej zasady całkowitej absorpcji czyli kara 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 62) i 1 roku pozbawienia wolności (pkt 63) zostały sprowadzone do kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności (pkt 64). Z kolei kara grzywny została całkowicie wobec tego oskarżonego wykonana z uwagi na zaliczony na jej poczet okres tymczasowego aresztowania (pkt 67). Inną sprawą, która jest poza kognicją sądu orzekającego, to fakt, że okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie był nadmierny, co już winno zostać kompensowane w odrębnym postępowaniu.

Wniosek

<p>1. zmianę zaskarżonego apelacją wyroku, w części dot. mojego M., poprzez uniewinnienie oskarżonego R. M. (1) od przypisanych mu wyrokiem czynów;</p> <p>2. obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonego od przypisanych mu przestępstw;</p> <p>dodatkowo, ewentualnie - w razie nieuwzględnienia wniosków obrońcy z pkt. 1, oraz spełnienia, w ocenie Sadu rozpoznającego niniejszy środek zaskarżenia, właściwych ku temu przesłanek, w tym potrzebę przeprowadzenia kompleksowego postępowania dowodowego, wnoszę o:</p> <p>3. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej mojego M., i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
--	---	--	--

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Sąd spośród zarzutów obrońcy jedynie uwzględnił zarzut wskazujący na podstawę orzekania wobec oskarżonego środka karnego w postaci przypadku korzyści uzyskanej z przestępstwa i w tym zakresie uchylił orzeczenie Sądu Okręgowego. W pozostałym zakresie, a to z uwagi na bezzasadność zarzutów, nie można było się przychylić do wniosków obrońcy.</p>				
<p>3.9.</p>	<p>DOTYCZY M. J. (1):</p> <p>1. obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przekraczającej granicę swobodnej, dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez dokonanie błędnej, pomijającej zasady doświadczenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

życiowego oceny wyjaśnień oskarżonej M. J. (1), która szczegółowo wskazała zasady, na podstawie których wynajęte zostały mieszkanie przy ul. (...) w L. oraz piętro domu położonego przy ul. (...) w L., przedstawiając również realne kwoty najmu, jakie były pobierane od najemcy tj. odpowiednio 1500 zł oraz 2000 zł, polegającej na błędnym przyjęciu, że zarówno oskarżona M. J. (1), jak i oskarżony Ł. Z. (2) osiągnęli z przypisanych im czynów korzyść majątkową po 21.000,00 zł każdy (w sumie 42.000,00 zł), które to kwoty stanowiły kwotę przypadku korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonych z przypisanych im czynów, podczas gdy oskarżona M. J. (1) oraz oskarżony Ł. Z. (2) osiągnęli łącznie z przypisanych im czynów korzyść majątkową w kwocie 17.500 zł

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający

	<p>istotny wpływ na jego treść w związku z niewłaściwą oceną materiału dowodowego sprawy, dokonaną dowolnie, a nie swobodnie, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżona M. J. (1) (we współsprawstwie z oskarżonym Ł. Z. (2)) uzyskała korzyść majątkową z przypisanych jej czynów we (...) r. oraz (...) r., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż korzyść tę mogła uzyskać dopiero w okresie od (...) r., kiedy zaczęła działać w charakterze pełnomocnika oskarżonego Ł. Z. (1) na podstawie ustnego pełnomocnictwa (pisemne pełnomocnictwo z dnia (...) r.) do końca (...) r. nastąpiło zatrzymanie oskarżonej przez Policję.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p>Pierwszorzędnie należy naświetlić aprobowane przez Sąd Apelacyjny poglądy wyrażone w orzecznictwie, że w razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych, jak również zwrócić uwagę należy, że w przypadku orzeczenia na podstawie art. 45§1 k.k. środka karnego odnośnie oskarżonych w zakresie przyjętych w wyroku wysokości korzyści majątkowych ulegających przepadkowi, precyzyjne wyliczenie takich korzyści zazwyczaj nie jest możliwe, jednakże sąd winien wskazać, jakie ustalenia legły u podstaw zasądzonych kwot (wyrok SA w Szczecinie z dnia (...)), czego nie raczył zauważyć sąd I instancji,</p>		

mimo wyraźnej, jasnej i czytelnej wskazówki zawartej w uzasadnieniu postanowienia tutejszego sądu z (...) r. [k. 10 i 11 uzasadnienia], z której należało poprawnie skorzystać, aby ewentualnie przyznać się do merytorycznego błędu, których było wiele w zaskarżonym wyroku, a których należało i można było uniknąć, mając na względzie choćby fakt, że przedmiotowy proces trwał łącznie ponad dwa i pół roku [!].

Co do podstawy ustalenia kwoty 21.000 złotych, jak korzyści odniesionej z ułatwienia prostytutki, to w tym zakresie faktycznie pojawiły się braki Sądu I instancji, które musiały być konwalidowane przez uzasadnienie uzupełniające (jego ostatnia strona odnosi się do M. J. (1)). Sąd Apelacyjny, po analizie materiału dowodowego przez Sąd Apelacyjny w P., a w szczególności mając na względzie wyjaśnienia M. J. (1) złożone w toku

rozprawy w dniu (...) r. k. 3889 t. XX, Sąd Apelacyjny zaaprobował ustalenia Sądu Okręgowego, że M. J. (1) i Ł. Z. (2) z tytułu wynajmu mieszkań odnieśli korzyść w wysokości 21.000 złotych. Mianowicie M. J. (1) w swoich wyjaśnieniach wyraźnie podała za jakie kwoty wynajmowane były mieszkania – 1.500 złotych za mieszkanie na ul. (...) i .2000 złotych za mieszkanie na ulicy (...). W tych samych wyjaśnieniach przyznała również, że kwoty wynikające z umów najmu opiewały na niższe kwoty, co spójne jest z jej wyjaśnieniami z postępowania przygotowawczego (k. 53 teczki osobowej M. J. (1)). Zatem kwota 3500 złotych przyjęta przez oskarżyciela w zarzucie, jako suma ww. kwot jest kwotą prawidłową. Mieszkania były wynajmowane przez co najmniej 6 miesięcy, albowiem zgodnie z wyjaśnieniami M. J. (1) (k. 53 teczki osobowej) najem, który został zawarty

przez świadka G. (który był figurantem działającym na rzecz M. B. zob. zeznania G. oraz wyjaśnienia B.) trwał od (...) r., zaś zakończył się w (...) r. kiedy doszło do zatrzymania M. J. (1). Wiarygodne wyliczenia w tym przedmiocie przedstawił również Sąd Okręgowy w uzupełnieniu uzasadnienia na str. 21. Powyższe ustalenia pozwoliły uzyskać kwotę 21.000 zł poprzez pomnożenie 3.500 zł przez 6 miesięcy najmu.

W konsekwencji zarzut obrońcy jest w częściowo zasadny i w tym zakresie należy uznać uchybienie Sądu Okręgowego, który nie rozdzielił stosunkowo przepadku kwoty 21.000 złotych pomiędzy oskarżoną J. i oskarżonego Z.. W przypadku popełnienia przestępstwa przez współsprawców działających wspólnie i w porozumieniu orzeka się przepadek uzyskanej korzyści majątkowej w częściach, w jakich według dokonanych

ustaleń faktycznych
przypadła
poszczególnym
sprawcom. Mają na
względzie fakt, że
kwoty z najmu
pobierała M. J.
(1) (wyjaśnienia
k. 3890) oraz
sprawowała pieczę
nad lokalami (sama
mieszkała na
parterze jednego z
nich), a następnie
przekazywała dalej
dochód w nieznaney
wysokości
oskarżonemu Z.
- Sąd Apelacyjny
uznał, że kwotę tę
należy rozdzielić po
połowie pomiędzy
oskarżonych, co
uczynił w pkt I lit. ff i
aa wyroku. W ocenie
Sądu Apelacyjnego
podział ról przy
wynajmie mieszkań
uzasadniał tego
typu stosunkowe
rozdzielenie kwoty
przepadku.

Oskarżona M. J.
(1) wniosła do
tutejszego Sądu
pismo procesowe
zatytułowane
"uzupełnienie
apelacji obrońcy", w
którym wskazywała,
że Sąd Apelacyjny
winien w trybie art.
440 k.p.k. orzec na
jej korzyść poprzez
wydanie wyroku
uniewinniającego.
Sąd Apelacyjny
rozpatrując sprawę
nie dopatrył się

<p>jednak okoliczności, które pozwalałyby na zmianę orzeczenia w zakresie przypisania winy oskarżonej. Zeznania K. L. (1), R. W., M. B., danych bilingowych i stworzonej na ich podstawie analizy kryminalnej wraz z wnioskami do Diagramu nr 2, a także kierując się zasadami doświadczenia życiowego - M. J. (1) w końcu zamieszkiwała w jednym z domów, który wynajęła M. B. w celu prowadzenia przestępczej działalności oraz współpracowała ściśle z M. B. (byli zatrzymani wspólnie w domu na ul. (...), wymieniali się kartami SIM) – co nie pozostawia wątpliwości co do sprawstwa oskarżonej J..</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez umniejszenie kwoty przepadku korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżoną M. J. (1) z przypisanych jej czynów do kwoty 8.750,00 zł</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

(słownie: osiem tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100).				
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
W związku z częściową zasadnością zarzutu odnośnie nieprawidłowego ustalenia (rozdzielenia stosunkowego) kwoty przypadku, Sąd zmienił w tej części orzeczenie Sądu I instancji zgodnie w wnioskiem obrońcy, jednakże do kwoty 10.500 zł.				
3.10.	<p>DOTYCZY M. B.:</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności w sytuacji, gdy prawidłowa analiza dyrektyw wymiaru kary mając na względzie rolę podsądnego w inkryminowanych czynach zasady prewencji ogólnej i szczególnej w tym dotychczasową</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	niekaralność, prawidłowy i ustabilizowany tryb życia nakazują przyjąć wymierzenie sankcji łagodniejszej.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego sprowadza się do kwestii rażące niewspółmierności kary, ale w odniesieniu do tego oskarżonego pozostają także aktualne uwagi dotyczące dowodów, ich rodzajów oraz możliwości wykorzystania procesowego, co szeroko omówiono odnosząc się do apelacji obrońcy M. S. (1) w pkt 3.1 uzasadnienia. Jeżeli chodzi o tego oskarżonego, dowody stanowiące o słuszności zarzutów stawianych oskarżonemu zostały uzyskane niejawnie [wobec M. B. była zgoda pierwotna] oraz był to materiał osobowy, zwłaszcza pochodzących od osób, którym ułatwił on prostytucję</p>				

czerpiać z tego
korzyści majątkowe
[osoby te często
mówiły o
oskarżonym
posługując się jego
pseudonimem (...)].

M. B. za przypisaną
działalność w grupie
przestępczej
wymierzono 6
miesiące
pozbawienia
wolności (pkt 31
wyroku). Z kolei,
za popełniony w
ramach tej grupy
ciąg przestępstw z
art. 204 2 k.k. w zw.
z art. 12 k.k. w zw.
z art. 65§1 k.k. w
zw. z art. 91§1 k.k.)
w pkt 48 wyroku
wymierzono karę 1
roku i 4 miesiące
pozbawienia
wolności. W ciąg
przestępstw nie
wszedł jeden czyn
opisany w punkcie
XLIII części
wstępnej wyroku i
za niego wymierzono
oskarżonemu 3
miesiące
pozbawienia
wolności (pkt 47).
Sąd następnie
orzeczone kary w
pkt. 31, 47 i
48 pozbawienia
wolności połączył i
wymierzył
oskarżonemu M.
B. karę łączną 1
(jednego) roku i 4
(czterech) miesiące
pozbawienia
wolności. Sąd

odnośnie
niezastosowania
prymatu kar
wolnościowych
stwierdził, że wobec
liczby i charakteru
przypisanych
oskarżonemu M. B.
zarzutów, Sąd nie
zdecydował się na
zastosowanie wobec
niego
dobrodziejstwa
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności.

Powyższe
stwierdzenie
zasługuje na
uwzględnienie, a to
mając na uwadze
bardzo istotną rolę
oskarżonego w całej
koordynacji
przestępczego
przedsięwzięcia.

Oskarżony był
osobą, która była
odpowiedzialna za
koordynację całego
przestępczego
procederu na terenie
L., zaś z kontroli
operacyjnej wynika,
że de facto
prowadzenie
przestępczej
działalności było
głównym zajęciem
oskarżonego.

Z uwagi na
to nie sposób
uznać, że oskarżony
wiódł "prawidłowy
i ustabilizowany
tryb życia" skoro
swoją główny dochód,

z którego się utrzymywał czerpał z organizacji prostytutki. Tego typu linia życia i głębokie zaangażowanie w działalność grupy przestępczej, wokół której de facto obracało się centrum interesów życiowych oskarżonego wymaga kary izolacyjnej, albowiem świadczy to o demoralizacji oskarżonego w takim stopniu, że ustalić można brak perspektyw na odcięcie się od przestępczej działalności przy wymierzeniu kary wolnościowej. Zwrócić też należy uwagę, że Sąd uwzględnił fakt, że oskarżony nie posługiwał się przemocą wobec kobiet, zaś one zgłaszały się do oskarżonego z własnej woli - to zasadniczo pozwoliło zastosować pełną absorbcję przy wymierzaniu kary łącznej, co bez wątpienia należy uznać za zasadną przychyłność co do możliwego skrócenia izolacji oskarżonego.

<p>Mimo powyższego, a przede wszystkim mając na względzie działanie z własnej woli prostytuujących się kobiet, nie można zapominać, że oskarżony dla własnego zysku wykorzystywał często bardzo ciężką sytuację materialną i osobistą kobiet, które zmuszone były świadczyć tego typu pracę. Bez wątplenia tego typu działanie i to w dodatku tak wysoce zorganizowane jak to miało miejsce w przypadku grupy przestępczej do której należał oskarżony, musi spotkać się w ramach prewencji ogólnej z adekwatną reakcją karną, która w sposób proporcjonalny znalazła odzwierciedlenie w karze łącznej orzeczonej wobec M. B..</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej sankcji karnej, tj. w punkcie 48 poprzez jej obniżenie do 1 roku bezwzględnego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>pozbawienia wolności i w konsekwencji orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w pkt. 49 przedmiotowego orzeczenia w zakresie 1 roku bezwzględnego pozbawienia wolności.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy.</p>				
<p>3.11.</p>	<p>DOTYCZY P. P. (2):</p> <p>1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyrokowania, mający wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu, że oskarżony P. P. (2) dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie U. sentencji wyroku, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy treść wyjaśnień oskarżonego P. P. (2) wskazuje na to,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

że nie miał on wiedzy o istnieniu jakiegokolwiek zorganizowanej grupy przestępczej, ani tym bardziej świadomości by on sam był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, na której czele miał stać oskarżony P. K., jak również zeznania świadków nie wskazują na to by oskarżony P. P. (2) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, w konsekwencji czego nie można przypisać oskarżonemu P. P. (2) świadomości istnienia grupy przestępczej i zamiaru uczestniczenia w niej, a co za tym idzie nie można mu przypisać popełnienia czynu z art. 258§1 k.k.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyrokowania, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony P. P. (2) dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LII. sentencji wyroku, tj.

czynu z art. 204§1 i 2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, jak również zeznania świadków, w żadnym miejscu nie wskazują na to, by oskarżony P. P. (2) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał z tego korzyści majątkowe, czyniąc sobie z popełniania tego przestępstwa stałe źródło dochodu, w konsekwencji czego nie można mu przypisać popełnienia tego czynu;

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyrokowania, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przypisaniu oskarżonemu P. P. (2) czynu opisanego w punkcie LIII. sentencji wyroku, tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia (...) r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy z treści wyjaśnień

	<p>oskarżonego P. P. (2) złożonych w toku postępowania przygotowawczego wynika, że znaleziony przy nim woreczek z narkotykami nie należał do niego, nie wiedział o nim, a co za tym idzie, nie można przypisać mu zamiaru popełnienia tego czynu, których to wyjaśnień sąd nie uwzględnił, jak również nie określił czy wyjaśnieniom tym należy dać wiarę czy też nie.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zanim Sąd Apelacyjny odniesie się do zarzutów obrońcy, to wymaga podkreślenia, że podniesione zostały jedynie zarzuty odnośnie błędów ustaleń faktycznych, a obrońca nie wskazał przy tym w oparciu o ocenę jakich dowodów sąd wyciągnął w jego ocenie niewłaściwe wnioski. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest trafny wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wprowadzonych</p>				

przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłom logicznego rozumowania oraz gdy błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie może się sprowadzać tylko do zakwestionowania stanowiska sądu I instancji czy też do samej tylko polemiki z ustaleniami sądu, nieuzasadnionej oceną dowodów, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu odnośnie do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu, jak czyni to autor apelacji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Tymczasem obrońca uzasadniając swoje zarzuty apelacyjne wskazał jedynie odnośnie klubu (...), że oskarżony jedynie wynajmował to miejsce od P. K." oraz, że nie znał pozostałych członków grupy przestępczej.

Podkreślał, również, że żaden ze świadków nie

zeznawał, że P. P. (2) był członkiem grupy przestępczej. W tym miejscu należy przytoczyć ugruntowane już w orzecznictwie stanowisko, że dla bytu przestępstwa z art. 258§1 k.k. nie jest konieczna wiedza poszczególnych sprawców o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, czy też mechanizmu jej funkcjonowania. Co więcej - brak jest jakichkolwiek podstaw by sądzić, że P. P. (2) nie miał świadomości uczestniczenia w przestępstwach o zorganizowanym charakterze.

Oskarżony został zatrzymany "na gorącym uczynku" w klubie (...) przy ul. (...), kiedy sprawował pieczę nad tym lokalem i pełnił funkcję barmana oraz ochroniarza pracujących w nim kobiet. Słuszne w tym zakresie były także ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, że oskarżony w ww. lokalu pracował wspólnie z R. M.

(1), zaś całościowo prowadzeniem lokalu zajmował się R. Z.. Już choćby ta konstrukcja osobowa pokazuje, że oskarżony miał świadomość uczestniczeniu w zorganizowanym procederze o konkretnie ustalonej hierarchii. Nie ulegało wątpliwości, że skoro był barmanem w tego typu lokalu i wspierał usługi seksualne pracujących tam kobiet to wręcz truizmem jest, że miał świadomość przestępczego charakteru działalności klubu. Sąd Okręgowy swoje ustalenia faktyczne w tym zakresie opierał głównie o stenogramy z kontroli operacyjnej R. 1, wyniki przeszukania i oględzin pomieszczeń lokalu (...) oraz wydruki z portalu roxa.pl. (...) marginesie, należy wskazać, że w stosunku do oskarżonego Sąd Okręgowy w P. wydał stosowne postanowienie w dniu (...) r. w sprawie (...), w którym zezwolił na wykorzystanie materiału w

postępowaniu karnym dotyczącego P. P. (2) z kontroli operacyjnej stosowanej wobec P. K.. Wnioski, które na podstawie tych materiałów można wyciągnąć odnośnie osoby P. P. (2) są jednoznaczne i przeczą wnioskowi z uzasadnienia apelacji. Otóż P. P. (3) miał kontakt telefoniczny z P. K. i otrzymywał od niego bezpośrednio polecenia w związku z przestępczą działalnością (zob. np. R. 1, rozmowa wychodząca z (...) r. - komunikat nr 3 str. 7). W tym miejscu należy odwołać się do uwag odnoszących się do losu procesowego i dowodowego dowodów uzyskanych w przedmiotowej sprawie oraz ich rodzaju, co szeroko omówiono w pkt. 3.1 dotyczącego obrońcy oskarżonego M. S. (1), co nie wymaga powielania.

Co do roli oskarżonego w klubie (...) to świadek K. D. (k. 329 teczki zbiór c) wprost zeznaje, że oskarżony pełnił tam rolę ochroniarza. Z kolei np. świadek A.

Ś. (k.3105 t. XVI) opisała charakter działalności lokalu (...). Również zeznania M. Ś. (1) (k.159 teczki zbiór c) ograniczają się co prawda do relacjonowania funkcjonowania agencji towarzyskiej (...) w B. O., jednak rozpoznała oskarżonego na tablicy pogładowej (k. 159 teczka zbiór C) i podkreśliła, że oskarżony P. (ps. (...)) przyjeżdżał również do lokalu S. w godzinach porannych i rozmawiał z obecnymi tam ochroniarzami (barmanami) - co jasno wskazuje na jego świadomy udział w grupie przestępczej. Ponadto zgodnie z zeznaniami K. S. (k. 3410 t. XVII) oskarżony P. pełnił funkcję osoby, która jeździła po mieszkaniach wynajętych pod świadczenie usług seksualnych i dokonywała w nich bieżących napraw.

Co do protokołu przeszukania i oględzin pomieszczeń lokalu (...) to nie sposób czynić na jego podstawie odmienne

ustalenia faktyczne niż te, które jasno wskazują na wypełnienie przez oskarżonego znamion zarzucanych mu czynów. Sąd Apelacyjny zapoznał się z dostępnymi aktami sprawy materiałem fotograficznym [k. 250 t. II akt głównym], który został sporządzony bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonego. Przedmiotowy lokal, w którym zatrzymano oskarżonego posiadał na swojej elewacji charakterystyczne czerwone neony, z kolei w środku wyposażony był w bar, rurę do tańczenia, kanapy dla klientów oraz zapasy alkoholu. Zestawienie tejże dokumentacji, z oględzin lokalu, z wyjaśnieniami P. P. (3), że on jedynie mieszka w tym budynku i go utrzymuje, zaś nie wie jaka działalność jest w nim prowadzona (k. 34v teczki osobowej P. P. (2)) powoduje, że niewiarygodność tych wyjaśnień jest wręcz zatrważająca, na poziomie braku

wiary w elementarną inteligencję osób, którym przyszło zapoznać się z jego stanowiskiem odnośnie tej kwestii. Takim samym przymiotnikiem można określić wyjaśnienia, w których tłumaczy się, że narkotyki znalezione w jego spodniach przy zatrzymaniu (zatrzymanie było dynamiczne albowiem dokonane przez oddział antyterrorystyczny) znalazły się tam z niewyjaśnionych przyczyn i nie należały do niego. Oskarżony sugerował, że spodnie kupił dzień wcześniej w sklepie z odzieżą używaną i możliwe, że narkotyki już w nich były (k. 34-35 teczki osobowej). Wyjaśnienia te są w niewiarygodne w całej swojej rozciągłości i słusznie odmówiono im wiary. Trzeba nadto mieć na względzie, w zakresie niewątpliwego sprawstwa oskarżonego, również zeznania Ż. S. k.2854-2857 t. XV), która została zatrzymana w lokalu (...)

<p>wraz z oskarżonym - jasno ona wskazała, że w lokalu tym zamieszkuje wspólnie z oskarżonym i świadczy w nim usługi seksualne.</p> <p>Wobec powyższego niemożliwe było obalenie ustaleń faktycznych Sądu I instancji w zakresie zarzutów udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz ułatwiania uprawienia prostytucji. Z kolei ustalenia faktyczne, że oskarżony posiadał narkotyki Sąd Okręgowy poczynił w sposób prawidłowy i oparł się w tej mierze na protokole przeszukania osoby i opinii biegłego. Stąd też środek odwoławczy w tym zakresie był niezasadny w stopniu oczywistym.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. P. (2) od zarzucanych mu czynów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wobec oczywistej bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy należało nie uwzględnić wniosków autora apelacji.				
3.12.	<p>DOTYCZY R. Z.:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznanie za wiarygodne zeznań świadków: Ż. S., J. M. (1) i M. Ś. (1), ale niewyciągnięcie z nich właściwych wniosków, - uznanie za niewiarygodne zeznań świadków: I. P. (1) i O. S. (1) w części dotyczącej znajomości z oskarżonym R. Z., mimo że zeznania w tym zakresie są 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, m.in. zeznaniami innych kobiet przyznających się do prostytucji oraz opinią informatyczną dotyczącą telefonu komórkowego oskarżonego R. Z.,

- uznanie za wiarygodne zeznań świadka P. P. (1), ale niewyciągnięcie z nich właściwych wniosków,

- uznanie, że protokoły oględzin i przeszukania klubu (...) wskazują na sprawstwo oskarżonego R. Z.,

b) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez wybiórczą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i rzeczywiste pominięcie części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przy czynieniu ustaleń faktycznych, poprzez:

- pominięcie istotnych okoliczności z zeznań świadków: Ż. S., M. Ś. (1), J. M. (1), O. S. (1) i I. P. (1) (tj. kobiet, z prostytucji których miał czerpać

korzyści oskarżony R. Z.), a które dotyczyły znajomości z R. Z.,

- pominięcie istotnych okoliczności z zeznań świadków: B. S., M. J. (1), M. G., D. B. (2), M. S. (3), R. W., A. S., E. G., R. K., O. P., M. Z., K. S., E. M., I. B. (tj. pozostałych kobiet, które przyznały się do prostytucji), które zeznały, że nie znają oskarżonego R. Z. i nie rozpoznały go,

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę opinii informatycznej dotyczącej telefonu komórkowego oskarżonego R. Z., uznanie tejże opinii za wiarygodną, lecz niewyciągnięcie z niej właściwych wniosków,

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę stenogramów z rozmów telefonicznych zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej,

e) art. 424 k.p.k. poprzez brak dostatecznego uzasadnienia, jakie

	<p>dowody świadczą o winie oskarżonego R. Z. i dlatego Sąd uznał je za wiarygodne,</p> <p><i>Ń</i> art. 5 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego R. Z. i niezastosowanie zasady domniemania niewinności, w sytuacji, gdy zebrane dowody nie pozwalają na stwierdzenie winy oskarżonego,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Początkowo wymaga omówienia kwestia, że dyrektywa wyrażona w art. 7 k.p.k. zawiera mechanizm usuwania sprzeczności w treści dowodów ocenianych przez sąd, a zatem. Przy czym nie obowiązują żadne reguły dowodowe, które nakazywałyby uznanie wiarygodności bądź niewiarygodności określonego dowodu w jego całości.</p>				

Odrzucenie przez sąd jednych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu.

Również odmówienie wiary zeznaniom określonych świadków, czy też wyjaśnieniom oskarżonego, podobnie jak podzielenie stanowiska określonych biegłych, nie może być utożsamiane z pominięciem okoliczności, których te dowody dotyczą i nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu (postanowienie SN z dnia 4 marca 2020 r. sygn. IV KK 7/20).

Uwzględniając powyższe prerogatywy sądu orzekającego nie można uznać zarzutów obrońcy w zakresie art. 7 k.p.k. (podpunkty

z zarzutu a -
d). Sąd Apelacyjny ponownie przeanalizował wskazane w środku odwoławczym dowody w kontekście poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych i doszedł od przekonania, że Sąd Okręgowy doszedł do właściwych wniosków.

Przy czym, Sąd Okręgowy w sposób bardzo lapidarny i ogólnikowy, utrudniając pracę Sądu Apelacyjnego, sporządził uzasadnienie wyroku, gdzie mało szczegółowo wskazał, że również za sprawstwem oskarżonego przemawiają m.in. materiały z kontroli operacyjnej R., protokół oględzin lokalu (...) oraz zeznania kobiet świadczących usługi seksualne w klubie (str. 16 uzasadnienia). W części uzasadnienia, w której ustalano stan faktyczny wyczytać można, że osobami takimi były: K. K. (1), M. Ś. (1), Ż. S., I. P. (1), O. S. (1) i J. M. (1). Jednakże mimo zarzutu obrońcy z

art. 424 k.p.k. co do treści uzasadnienia wyroku, to nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego pisemne uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k., co jest już ugruntowanym poglądem w orzecznictwie (zob. wyrok SN z dnia 4 września 2019 r. IV KS 39/19). W konsekwencji, Sąd Apelacyjny braki co do wywodów Sądu Okręgowego odnośnie oceny poszczególnych dowodów i przypisania ich konkretnie co do czynów zarzucanych oskarżonemu, konwalidował poprzez ponowną i własną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, co oczywiście świadczy o niskim poziomie pracy sądu I instancji. Ocena ta z kolei nie pozwoliła na poczynienie innych, kluczowych ustaleń faktycznych dla sprawstwa R. Z..

Po pierwsze, punktem wyjścia do oceny całokształtu materiału dowodowego odnośnie R. Z. winny

być niepodważalne materiały zgromadzone w toku działalności operacyjnej wobec P. K., a które zgodą Sądu Okręgowego wyrażoną postanowieniem z dnia (...) (R. 6) i (...) 82/14 (R. 1) mogą być wykorzystane do postępowania karnego dotyczącego R. Z. (kontrola następcza). I tak choćby - komunikat 3 str. 11 i 12, komunikat 4 str. 59, komunikat 6 str. 15-16 teczki R. 1, komunikat 3 str. 2 i 7 teczki R. 6 - wskazują na współpracę oskarżonego z P. K. w zakresie organizacji prostytutki m.in. w lokalu (...). W rozmowach tych poruszane są wątki odnośnie wydruku i rozwożenia umów najmu dla pracujących kobiet, miejsca pobytu prostytutek, zarejestrowania pobytu przyjeżdżających dziewczyn z U. oraz przenoszeniem kobiet między lokalami w razie potrzeby (zob. policyjna analiza materiałów k. 81-82 t. II). Zatem niewątpliwie ten

silny materiał dowodowy nie może być pomijany w procesie oceny materiału dowodowego, który kwestionuje obrońca w swoich zarzutach. W tym miejscu należy odwołać się do uwag odnoszących się do losu procesowego i dowodowego dowodów uzyskanych w przedmiotowej sprawie oraz ich rodzaju, co szeroko omówiono w pkt. 3.1 dotyczącego obrońcy oskarżonego M. S. (1), co nie wymaga powielania.

Po drugie, protokół oględzin lokalu (...) (w którym została zastana świadek S.) wskazuje w sposób niewątpliwy, że w tym miejscu mieściła się "agencja towarzyska", gdzie świadczone były usługi seksualne. Podkreślić należy, że znaczna większość świadków w sprawie to są kobiety, które były wykorzystywane przez grupę przestępczą i które świadczyły usługi seksualne w lokalach przez ww. grupę wynajętych. Nie można tego faktu tracić z pola

widzenia, że między świadkami, a oskarżonymi istniała zależność finansowa, przy czym w tego rodzaju działalności charakterystyczna jest lojalność prostytutek wobec сутenerów i kuplerów z uwagi na obawę przed ewentualnymi konsekwencjami, jakie mogą spotkać świadków w razie składania zeznań na niekorzyść członków grupy przestępczej, z którą w końcu do niedawna współpracowały. Niejednokrotnie świadkowie w obawie zemsty wskazywali, że obawiają się o siebie czy o swoje rodziny po złożeniu zeznań ujawniających przestępczy proceder oraz domagali się utajnienia ich danych osobowych. Stąd też ocena takich zeznań musi być ostrożna i uwzględniać musi charakter ww. zależności. Z tego powodu w zeznaniach kobiet świadczących usługi seksualne nierzadko dochodzi do zatajania faktów związanych ze sprawstwem

sutenerów i
kuplerów. W
związku z
powyższym zarzut
obrońcy, który
wskazuje na fakt, że
kobiety świadczące
usługi seksualne
nie zeznawały o
znajomości z
oskarżonym nie
może mieć wpływu
na ocenę materiału
dowodowego w
kontekście
przypisania sprawcy
oskarżonemu Z..
Także nie można
zapominać, że
świadkowie [kobiety
świadczące usługi
seksualne]
przekazują
informacje, które
same w sobie dla
nich nie przynoszą
im splendoru, skoro
ujawniają, że same
parały się
prostytcją, co w
odbiorze
społecznym stawia
jej w złym
świetle, wyznaczając
im niską pozycję
społeczną. Specyfika
tej działalności,
determinuje
poczucie więzi i
solidarności
pomiędzy tymi
kobietami
[świadkami] a
oskarżonymi,
przeważnie
wzmocnionej
perspektywą
potencjalnej kary
[zemsty] lub
ostracyzmu

środowiskowego za okazaną lojalność, uwagi na podjęcie współpracy z organami ścigania, później często z wymiarem sprawiedliwości.

I tak, świadek S., która świadczyła usługi w klubie (...) co prawda nie wskazuje bezpośrednio na sprawstwo R. Z., to jednak zeznała, że zna oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wymijająco podała, że poznała go w dyskotecie. Zresztą w sposób oczywisty świadek ten kalkulował zeznania co wynika ze sprzeczności między zeznaniami w postępowaniu przygotowawczym, a postępowaniu sądowym (zob. t. XV k. 2875-2876, 2854-2858).

Co do zeznań J. M. (1) to należy wskazać obrońcy, że dowód z jej zeznań potwierdza, że świadczyła usługi seksualne w klubie (...) (k. 55-56 teczki zbiór C), a nadto rozpoznała jako osobę, co sprawowała nad nim pieczę R. M. (1) (rozpoznanie na

tablicy pogładowej
k. 57 teczki
zbiór c). Również
zeznania M. Ś. (1)
(k.159 teczki zbiór
c) ograniczają się
do relacjonowania
funkcjonowania
agencji towarzyskiej
S. w B. O.. Ś. K. K.
(1) (k. 270v teczki
zbiór c) zeznała, że
zna oskarżonego Z. i
przyjeżdżał do klubu
(...) i odwiedzał
P. K., a nadto
jest jej wiadomo,
że prowadził klub
nocny, gdzie
dziewczyny
świadczyły usługi
seksualne.
Zaznaczyła, że być
może nazywał się
M.. Co do osoby
I. P. (1) to została
zarejestrowana na
temat jej osoby
rozmowa między P.
K., a oskarżonym Z.,
w której oskarżony
Z. prosi o wysłanie
do jego lokalu jakiejś
kobiety, na co P.
K. decyduje się na
wysłanie I. tj. I. P.
(1) (komunikat 6
str. 15-16 ring w zw.
z analizą kryminalną
k. 82 t. I).
Nadto kolejne treści
zarejestrowanych
rozmów
wskazywały, że
oskarżony
organizował również
transport kobiet
bezpośrednio do
"klientów". Zatem
sytuacja ta

ewidentnie
pokazuje, że
działalność
oskarżonego
wychodziła poza
klub (...) i
miał on również
dostęp do kobiet
prostyтуujących się
w innych miejscach
takich jak klub
(...) (gdzie pracowała
I. P. (1)). Nadto,
wcześniejsza
rozmowa
oskarżonego M.
z oskarżonym K.
z dnia (...) r.
(komunikat nr 3 str.
11 R. 1 w zw. z analizą
kryminalną k. 80
t. I) wskazuje, że
oskarżony rozwoził
umowy najmu
kobietom
świadczącym usługi
seksualne w celu
zalegalizowania
przekazywanych
przez nie pieniędzy.
Z uwagi na powyższe
Sąd Apelacyjny
uznał, że ścisła
współpraca P. K.
z R. Z. pozwala
na nieeliminowanie
z opisu czynu z art.
z art. 204§2 k.k.
w zw. z art. 65§1
k.k. (zarzut XXVI
z a/o) ułatwienia
prostyтucji również
kobietom
świadczącym usługi
w klubie (...).
Podsumowując
powyższy wątek
należy zaznaczyć, że
o oskarżonym Z.
również w swoich

wyjaśnieniach wskazywał oskarżony P. P. (1) (k. 47-51 teczki osobowej P. P. (1)), który wyjaśnił o znajomości oskarżonego Z. z kierownikiem grupy P. K., wskazując nawet że pytał oskarżonego Z. o kwestie dotyczące rozliczeń związanych z werbowaniem kobiet. Wskazuje to jednoznacznie na ścisłe powiązanie towarzyskie oskarżonego Z. z oskarżonym K. i istotną rolę jaką oskarżony Z. odgrywał w hierarchii grupy przestępczej. Wobec powyższego ocenę materiału dowodowego należy uznać za dokonaną w sposób prawidłowy i nie przekraczającej zasady swobodnej oceny dowodów, tym bardziej, że powyższy, wyeksplikowany materiał dowodowy przez Sąd Apelacyjny tworzy wspólny obraz udziału oskarżonego w przestępczej działalności i nie stwarzający stanu wątpliwego co do istotnych okoliczności

zarzucanych czynów oskarżonemu.

Oдноśnie zarzutu obrazy art. 5 k.p.k. należy podkreślić, że naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5§2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5§2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. Powyżej już w sposób wyczerpujący Sąd Apelacyjny wskazał, że ustalenia faktyczne w oparciu o art. 7 k.p.k. zostały dokonane w sposób uzasadniony i nie pozostawiający wątpliwości do

<p>których zastosowanie mógłby znaleźć art. 5§2 k.p.k. Zatem z uwagi na brak ujawnionych wątpliwości w toku analizy sprawy przez sąd odwoławczy zarzut ten uznać należy za nieuzasadniony.</p>				
<p>Wniosek</p>				
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>3.13.</p>	<p>2. będący konsekwencją powyższych uchybień, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, skutkujący uznaniem, że:</p> <p>a) oskarżony R. Z. ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez M.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>Ś. (2), Ż. S., I. P. (1), O. S. (1), J. M. (1),</p> <p>b) oskarżony R. Z. prowadził razem z P. K. agencję towarzyską (...), a jego rola polegała na wykonywaniu poleceń P. K., utrzymywaniem z nim stałego kontaktu, nadzorowaniem podległej mu agencji, wydawaniem poleceń podlegającym jemu bezpośrednio członkom grupy, dokonywaniem rozliczeń z prostytutkami pracującymi w klubie (...),</p> <p>c) oskarżony R. Z. brał udział w kierowanej przez P. K. zorganizowanej grupie przestępczej - pomimo braku dowodów na winę oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego,</p>				

<p>innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnątrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2018 r. II AKa 125/15). Wobec powyższego oraz zamieszonego w poprzedniej tabeli 3.12 wyczerpującego wyводу Sądu Apelacyjnego odnośnie prawidłowości przy ocenie dowodów, zarzut ten należy uznać niezasadny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

oskarżonego R. Z. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie: - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosków apelacyjnych obrońcy.				
3.14.	DOTYCZY P. K.: 1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonego P. K. za wiarygodne jedynie w części pomimo tego, że są one	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

logiczne, spójne i konsekwentne, a nadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach części świadków, tj. kobiet, które wskazywały, że pracowały na własny rachunek, a oskarżeni mogli nie wiedzieć, że świadczą one usługi seksualne, a nadto kobiet, które zeznały, że nie świadczyły w ogóle usług seksualnych.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, wynikający z błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a polegający na przyjęciu, że P. K. dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowo przeprowadzone ustalenia, na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przekonują, że

oskarżony tych czynów nie popełnił.

3. w przypadku ustalenia sprawstwa oskarżonego, błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, wynikający z błędnej oceny materiału dowodowego, polegający na przyjęciu, że P. K. osiągnął korzyść majątkową z przypisanych mu czynów w kwocie 398.750,00 zł, gdy tymczasem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na tego rodzaju ustalenie, w szczególności zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, tj. kobiet trudniących się nierządem są niespójne, ogólnikowe i jedynie szacunkowe (co zresztą przyznaje w uzasadnieniu sam Sąd I instancji podając, że część kobiet podawała w tym zakresie wyłącznie rząd wielkości) i w konsekwencji należy im odmówić przymiotu wiarygodności - zeznania te nie mogą stanowić podstawy

do czynienia
kategorycznych
ustaleń w
przedmiotowym
zakresie.

4. obrazę prawa
materialnego, tj. art.
258 §3 k.k. poprzez
jego zastosowanie
do ustalonego przez
Sąd Okręgowy stanu
faktycznego w
przypadku, gdy
nawet przy przyjęciu
stanu faktycznego
ustalonego przez
Sąd I instancji,
wzajemne relacje
pomiędzy
współoskarżonymi
nie pozwalają na
przyjęcie istnienia
zorganizowanej
grupy przestępczej,
która zdaniem Sądu
I instancji miała
zostać założona i
podlegać
kierownictwu P. K..

5. obrazę przepisów
postępowania, która
miała wpływ na treść
orzeczenia, tj. art.
5 §2 k.p.k. poprzez
nierozstrzygnięcie
na korzyść
oskarżonego nie
dających się usunąć
wątpliwości.

6. w przypadku
przyjęcia sprawstwa
oskarżonego, rażąco
niewspółmierność
orzeczonej wobec
P. K. kary, m.in.
poprzez naruszenie
art. 53 §1 k.k.,

	<p>polegające na nierozważeniu przez Sąd I instancji w sposób kompleksowy obowiązujących w tym zakresie dyrektyw i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary nieadekwatnej do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz winy oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W obliczu obszernego materiału dowodowego zgromadzonego na niekorzyść oskarżonego forsowane zarzuty apelacyjne przez obrońcę wydają się wręcz bezzasadne w stopniu oczywistym. W przypadku pozostałych współoskarżonych Sąd Apelacyjny już omawiał dowody, które słusznie ocenił Sąd Okręgowy i poczynił ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa P. K. - w tym miejscu należy odesłać autora apelacji do powyższych</p>				

rozważań zawartych
w tabelach
dotyczących
pozostałych
oskarżonych.

Punktem wyjścia do
zbadania trafności
dokonanej oceny
materiału
dowodowego przez
Sąd Okręgowy jest
teza z postanowienia
SN z dnia (...)
r., sygn.. akt (...),
zgodnie z którą
odrzućenie przez sąd
jednych dowodów,
przy jednoczesnym
uwzględnieniu
innych dowodów
stanowi
uprawnienie sądu
dokonującego
ustaleń faktycznych
z pełnym
uwzględnieniem
zasady swobodnej
oceny dowodów i
nie może być
uznane za przejaw
złamania zasady
obiektywizmu.

Również
odmówienie wiary
zeznaniom
określonych
świadków, czy też
wyjaśnieniom
oskarżonego (...)
nie może być
utożsamiane z
pominięciem
okoliczności,
których te dowody
dotyczą i nie jest
wyrazem złamania
zasady
bezstronności sądu.
Zatem po pierwsze

- jak już Sąd Apelacyjny wskazywał przy zarzutach dotyczących innych współoskarżonych, którzy podnosili, że część kobiet świadczących usługi seksualne dla grupy przestępczej nie wskazywała na sprawstwo oskarżonych - taka postawa procesowa świadków nie dziwi. Zgodnie z analizą kryminalną (k. 4 -104 t. I), w której przestudiowano materiały z kontroli operacyjnej, P. K. pilnował dyscypliny wśród prostytutek i pouczał zarówno dziewczyny, jak i barmanów pracujących w agencjach towarzyskich, co mają mówić w razie kontroli Policji. W ów analizie oraz w treści zeznań kobiet świadczących usługi seksualne (zob. np. zeznania A. Ł. k.2993 - 2994 t. XV) uprawdopodobnione zostało, że grupa przestępcza dokonywała napaści na konkurencję, jak również pobić prostytutek (k. 12-12v t. I). Ponadto część oskarżonych związana jest ze sportami walki (w piwnicy agencji

towarzyskiej (...) były uprawiane sporty walki). Powyższy rys grupy przestępczej skupionej wokół P. K. bezpośrednio rezonuje na ostrożność w relacjach procesowych kobiet, które świadczyły usługi seksualne pod nadzorem tejże grupy. Stąd też nie dziwi fakt, że część kobiet w swoich zeznaniach nie obciążała oskarżonego bojąc się jego zemsty (zob. np. zeznania H. M. (1) k. 2877 t. XV). Co więcej, część świadków, a jest to część znaczna, która zeznawała obciążająco w stosunku do P. K., jawnie w treści zeznań wyrażała swoje obawy co do konsekwencji ujawnienia faktów związanych z przestępczą grupą kierowaną przez oskarżonego. Z tego powodu zarzut co do oceny treści zeznań kobiet świadczących usługi seksualne jawi się jako niezasadny w stopniu oczywistym, mając na względzie obszerny materiał dowodowy

obciążający
oskarżonego.

Podstawą ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego była ocena materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, kobiet, którym oskarżony wynajmował mieszkania, które zeznawały, że wynajmowały je w celu świadczenia w nich usług seksualnych, jak również z treścią rozmów utrwalonych w toku kontroli operacyjnej R. 1, 2, 3, 4, 5, 6 (analiza k. 4-104 akt), jak również w wydrukach z portalu (...)pl. (...) jego sprawstwo w zakresie czerpania korzyści z nierządu w klubie (...) wskazują również wyjaśnienia M. S. (1) i R. S. (1). Z kolei w zakresie działalności w O. wskazują z kolei wyjaśnienia P. P. (1).

Powyższy materiał dowodowy jest wręcz jednoznaczny i nie pozostawia w zakresie sprawstwa oskarżonego żadnych wątpliwości. Na jego podstawie wyłania się fakt, że P. K. był kierownikiem grupy przestępczej i to on

wydawał polecenia pozostałym osobom i miał decydujące zdanie w grupie.

Właściwie już sama lektura zabezpieczonych w sprawie materiałów z podśłuchów zgromadzonych w teczkach tematycznych zatytułowanych R. 1-6 oraz szczegółowej analizy kryminalnej w tomie I k. 4-104 akt pozwalają na jednoznaczne przypisanie oskarżonemu kierownictwa w grupie przestępczej i organizowaniu prostytutki. Dowody te ujawniają całokształt przestępczego proceduru i ich ocena jest wręcz jednoznaczna na niekorzyść oskarżonego. Również niektórzy współoskarżeni obciążali oskarżonego K. - i tak R. S. (1) w swoich wyjaśnieniach przyznał się do zarzucanych mu czynów związanych z udziałem w grupie przestępczej kierowanej przez oskarżonego (k. 31 teczki osobowej S.), P. P. (1) w

swoich ostatnich wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym obszernie wyjaśniał o działalności kierowanej przez K. (zob. teczka osobowa P.), czy w końcu M. S. (2) także wprost wskazywał, że propozycję pracy w agencji towarzyskiej otrzymał od oskarżonego K. (teczka osobowa S.).

Ponadto ogromna część kobiet świadcząca usługi seksualne czy to w agencjach towarzyskich, czy to w tzw. mieszkaniówkach (czyli przyjmowanie klientów w wynajętych pod nadzorem oskarżonego K. mieszkaniach) bezpośrednio wskazuje, na kierownictwo oskarżonego w przestępczym procederze. Należy wskazać dowody osobowe kobiet, które zeznają jasno i klarownie co do kwoty zysków czerpanych z prostytucji, którymi musiały się dzielić z P. K. - dowodowy te wskazał kompleksowo Sąd Okręgowy w

uzupełnieniu uzasadnienia na str. 1 -10 i nie ma potrzeby ich powtarzania. Sąd Apelacyjny nadto pochylił się nad lekturą dowodów osobowych, które ujawniają przestępczą działalność grupy, i tak można stwierdzić, że większość świadków wskazuje P. K. jako osobę odpowiedzialną za organizację całego przestępczego procederu - tj. np. z teczek zbiór C: J. M. (1), M. Ś. (1), A. T. (wprost podaje co do lokalizacji L., że oskarżony przychodził po pieniądze), R. M. (2), D. S., M. J. (3), K. K. (1), K. D., K. J., J. K. (1), N. P.,; z tomu XIV akt: M. G., M. S. (3), I. P. (1); z tomu XV akt: J. K. (2); z tomu XVI: A. S., M. M. (2), protokół zawiadomienia przestępstwie A. Ś. oraz jej zeznania, R. K.; tom. XVIII: K. S., E. M..

Powyższe dowody w sposób oczywisty ujawniają mechanizm działania grupy przestępczej pod przewodnictwem P. K. i bynajmniej

nie było tak jak sugeruje obrońca, że kobiety świadczące usługi seksualne były zatrudnione na własny rachunek, bowiem ich zeznania wprost wskazują, że były pod stałym nadzorem grupy przestępczej, w której istniała cała struktura czerpania korzyści z ich pracy- najczęściej musiały oddawać połowę zarobionych pieniędzy lub płaciły dzienny ryczałt. Przy czym, wręcz absurdalna wydaje się treść zarzutu obrońcy, że "prawidłowe ustalenia na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przekonują, że oskarżony tych czynów nie popełnił.". Sąd Apelacyjny wręcz nie jest w stanie pojąć jak daleko posunięta naiwność albo kompletna nieznajomość materiału dowodowego przemawiała przez profesjonalnego obrońcę, który

formuluje tak
oderwany od stanu
faktycznego zarzut
odwoławczy. Zresztą
już sama
wewnętrzna
sprzeczność
podniesionych
zarzutów jest
znamienna dla ich
jakości, gdzie
niektóre zarzuty
mają na celu
wykazanie
niewinności P. K.,
zaś w tym samym
środku
odwoławczym
kolejne zarzuty są
sformułowane na
wypadek ustalenia
sprawstwa. Tego
typu chwiejność
obrońcy w redakcji
środka
odwoławczego
jednoznacznie
uwypukla
zasadniczą wątpliwość
jego argumentacji i
jedynie polemiczny
charakter zarzutów.
W tym miejscu
należy również
wskazać, że
nieprawidłowe jest
łączenie zarzutu
obrazy art. 5§2
k.p.k. i art. 7
k.p.k., ponieważ
niedające się usunąć
wątpliwości mogą
powstać dopiero w
następstwie oceny
dowodów
przeprowadzonej
zgodnie z regułami
art. 7 k.p.k. Wtedy
dopiero można
bowiem stwierdzić,

czy wątpliwości, jeśli w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego (wyrok SN w Warszawie z dnia (...) r. w sprawie (...)). Sąd Apelacyjny weryfikując ponownie materiał dowodowy co do sprawstwa oskarżonego nie dopatrył się żadnych wątpliwości, jak również nie naświetlił ich w uzasadniony sposób wniesiony środek odwoławczy.

W tym miejscu należy odwołać się również do uwag odnoszących się do losu procesowego i dowodowego dowodów uzyskanych w przedmiotowej sprawie oraz ich rodzaju, co szeroko omówiono w pkt. 3.1 dotyczącego obrońcy oskarżonego M. S. (1), co nie wymaga powielania.

Kara wymierzona oskarżonemu za kierownictwo grupą

przestępczą
wyniosła 1 rok
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności (pkt 1
wyroku). Z kolei
za pozostałe zarzuty
związane z
sutenerstwem
wymierzono karę
uznając, że był to
ciąg przestępstw -
3 lat pozbawienia
wolności (pkt 24
wyroku). Kara
łączna wyniosła 4
lata pozbawienia
wolności (pkt 25
wyroku). Z kolei
obok tej kary
wymierzono
oskarżonemu
obligatoryjny środek
karny jakim jest
przepadek korzyści
odniesionej z
przestępstwa. Sąd
Apelacyjny po
zapoznaniu się z
uzasadnieniem Sądu
Okręgowego oraz
okolicznościami
sprawy doszedł
do przekonania,
że orzeczona kara
wobec oskarżonego
nie jest
niewspółmiernie
surowa. Rażąca
niewspółmierność
kary, o jakiej mowa
w art. 438 pkt 4
k.p.k., nie dotyczy
każdej różnicy w
ocenie surowości lub
łagodności kary, lecz
jedynie
niewspółmierności
wyraźnej,
oczywistej,

widocznej już na pierwszy rzut oka. Taka sytuacja bez wątplenia nie zachodzi w stosunku oskarżonego K., który był organizatorem przestępczej działalności na bardzo dużą skalę i o dużej szkodliwości społecznej, a także czerpał z niej bardzo duże dochody.

Na częściowe uznanie zasługuje zarzut obrońcy odnośnie błędnego wyliczenia kwoty przepadku korzyści majątkowej.

Jednakże odnosząc się do tego zarzutu, winno się mieć na względzie, że słusznie Sąd Okręgowy w uzupełnieniu swojego uzasadnienia podkreślał, że na gruncie tak rozległego postępowania i ustalania kwoty przepadku jedynie o materiał osobowy nie jest możliwe precyzyjne wyliczenie korzyści, którą przysporzył oskarżony K. z przestępczej działalności. Nie są także znane ustalenia czynione wewnątrz grupy przestępczej

odnośnie podziału zysków czerpanych z nierządu. Wobec powyższego Sąd Okręgowy przyjął słuszne stanowisko, że przypadek należy określić w sposób szacunkowy, jednakże przy uwzględnieniu najkorzystniejszej sytuacji dla oskarżonego, zgodnie z regułą art. 5§2 k.p.k. Sąd Okręgowy ustalając przypadek wobec P. K. w wysokości w kwocie 398.750 zł, w ocenie Sądu Apelacyjnego, popełnił błędy rachunkowe, co wymagało korekty zgodnie z pkt I lit. x wyroku tegoż sądu.

Czyn II:

Sąd wziął pod uwagę jedynie treść zeznań kobiet podających kwoty jakie przekazywały oskarżonemu za świadczone usługi (M. Ś. (1), K. K. (1) i J. M. (1)). M. Ś. (1) 58 weekendów po 200 złotych, K. K. (1) 65 tygodni, 3 razy w tygodniu przekazywała po 100 złotych dziennie, łącznie 19.500 złotych. 110 tygodni, 5 razy w tygodniu przekazywała po co

najmniej 80 złotych
dziennie, łącznie
44.000 złotych.
Oskarżony uzyskał
więc korzyść
majątkową w kwocie
co najmniej 75.100
złotych.

Czyn III:

Zgodnie z
zeznaniem M. M.
(2) - 150 złotych
za dobę, okres 22
miesiące, a więc
88 tygodni, po 4
razy w tygodniu,
oskarżony uzyskał
korzyść majątkową
w kwocie co
najmniej 52.800
złotych.

Czyn IV:

K. K. (1), zgodnie z
zeznaniem
świadcząca w okresie
objętym zarzutem
usługi seksualne
przez co najmniej
311 dni płacąc
oskarżonemu po
200 złotych.
Oskarżony uzyskał
korzyść majątkową
w kwocie co
najmniej 62.200
złotych.

Czyn V:

Sąd Okręgowy
wskazał w
uzupełnieniu
uzasadnienia, że
popelniono omyłkę
rachunkową. Winien
był przyjąć za okres
pracy na rzecz

oskarżonego K. S. od stycznia do (...) roku kwotę 1200 złotych (trzy miesiące po dwa razy, 200 złotych za dobę), a więc łącznie 17.200 złotych.

Czyn VI:

Ś. A. T. podała, że okresie objętym zarzutem w O. i G. oddała oskarżonemu P. K. łącznie 23.000 złotych

Czyn VII:

Ś. H. M. (2) określiła okres pracy jako "kilkanaście dni" w miesiącu. Najkorzystniej dla oskarżonego przyjąć, że taką liczbą będzie 11 dni (nie tak jak wskazał Sąd Okręgowy 12 dni). Ś. świadczyła pracę przez trzy miesiące, oddając oskarżonemu po co najmniej 150 złotych, łącznie co najmniej 4950 złotych.

Czyn VIII:

zeznania A. O. (2) wskazują, że wynajmowała pokój w G. oddając połowę zarobionych pieniędzy P. K., M. B. i S. Ś. zeznała, że w G. zarobiła około 2000 złotych, oskarżony osiągnął

więc korzyść majątkowa łącznie z M. B. i S. P. (1) w kwocie 1000 złotych (oskarżonemu jako kierownikowi grupy przypisano połowę kwoty).

Czyn IX:

Zgodnie z zeznaniami K. J. pozostawał w mieszkaniu (...) dni płacąc oskarżonym po 300 złotych za dobę. Sąd ustalił iż świadek w okresie objętym zarzutem zapłaciła oskarżonym łącznie co najmniej 1500 złotych, co przypisano oskarżonemu K. jako kierownikowi grupy.

Czyn X:

Zgodnie z zeznaniami E. G. świadek w okresie objętym zarzutem w okresie od (...) r, czyli (...) miesiące. Sąd przy tym uwzględnił, że E. G. wracała na (...) dni do domu (świadek zeznawała, że na około (...) dni, zatem należało przyjąć wersję korzystniejszą dla oskarżonego). Uwzględniając powyższe należy uznać, że w ciągu miesiąca świadek pracowała co

najmniej 21 dni.
Ilość
przepracowywanych
średnio dni w ciągu
miesiąca są pomnożył
przez 4 miesiące, co
dało w sumie 84 dni
pracujące. Ś. z kolei
za przepracowany
dzień ryczałtowo
oddawała
oskarżonemu kwotę
200 złotych. Zatem
84 dni razem
200 złotych stanowi
kwotę 16.800
złotych, którą przyjął
Sąd Apelacyjny,
zmieniając w tym
zakresie na korzyść
oskarżonego wyrok
Sądu I Instancji.

Czyn XI:

Na podstawie zeznań
B. S. określono, że
musiała
oskarżonemu oddać
łącznie 7350 złotych
(nie jak na skutek
błędu
rachunkowego,
przyjął Sąd
Okręgowy za
prokuratorem,
kwotę 8550 złotych).

Czyn XII:

Sąd na podstawie
zeznań D. B. (2)
ustalił, że oskarżony
przyjął więc korzyść
majątkową w kwocie
co najmniej 14.000
(nie 15.000 złotych
jak na skutek
błędu rachunkowego

przyjęto w wyroku Sądu Okręgowego).

Czyn XIII:

Na podstawie zeznań świadka A. S. Sąd Okręgowy ustalił w uzasadnieniu uzupełniającym, że oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 7200 złotych (a nie jak przyjęto w wyroku Sądu Okręgowego 5600 złotych).

Oskarżona wynajmowała pokój przez (...), płacąc za dzień 200 złotych. Jednakże z uwagi na brak środka zaskarżenia na niekorzyść oskarżonego, Sąd Apelacyjny utrzymał korzystniejszą dla oskarżonego kwotę tj. 5600 złotych.

Czyn XIV:

Zgodnie z zeznaniami R. K. oddawała K. po 50 złotych od każdego klienta. Była tam tylko raz przez 5 dni i dziennie przyjmowała 4 klientów. Świadczyła usługi seksualne w okresie objętym zarzutem jeden raz przez 5 dni. Oskarżony osiągnął więc korzyść majątkową w kwocie

co najmniej 1000 złotych.

Czyn XV:

świadek S. D., zgodnie z zeznaniami wynajmowała pokoje w celu świadczenia usług seksualnych przez 7 miesięcy, sąd przy tym przyjął, że świadek świadczyła usługi 5 dni w tygodniu, co daje 20 dni pracujących w ciągu miesiąca. Tak więc przez 7 miesięcy świadek pracowała 140 dni, przy czym zgodnie z jej zeznaniami oddawała za dzień pracy ryczałtowo 200 złotych oskarżonemu.

Mnożąc te kwoty wychodzi, że oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 28.000 złotych.

Czyn XVI:

Ś. R. umówiła się z oskarżonym, że będzie on pobierał od niej po 200 złotych dziennie (były według zeznań świadka różne rozliczenia, ale ten sposób jest najkorzystniejszy dla oskarżonego). Sąd przyjął, że świadek

wynajmowała od oskarżonego pokój w okresie objętym zarzutem przez 90 dni, albowiem przyjął, że skoro były to 3 miesiące, to należy traktować miesiąc jako 30 dni, zgodnie dyrektywą wynikającą z k.p.k. Jednocześnie z zeznań wynika, że świadek zmieniał często sposoby rozliczania, zaś jedynym z nich było również oddawanie połowy wskazanej przez świadka kwoty oskarżonemu. Sąd w związku z powyższy dokonał możliwie korzystanego rozliczenia dla oskarżonego zgodnie z art. 5 §2 k.p.k. Oskarżony osiągnął więc korzyść majątkową w kwocie co najmniej 18.000 złotych (90 dni po 200 złotych) podzielonej na pół - tj. 9.000 złotych.

Czyn XVII:

Ś. M. pozostawała w wynajętym mieszkaniu co najmniej 2 razy po 5 dni i płaciła oskarżonemu po 150 złotych za dobę. Sąd ustalił więc, iż oskarżony uzyskał korzyść majątkową w kwocie

co najmniej 1500 złotych.

Czyn XVIII:

Ś. B. przez tydzień w K. świadek zapłaciła oskarżonemu co najmniej 700 złotych, zaś w (...) razy po 4 dni czyli kwotę co najmniej 2000 złotych, łącznie co najmniej 2700 złotych, (Sąd Okręgowy przypisał błędnie w wyroku 5.400 złotych).

Czyn XIX:

Zgodnie z zeznaniami świadka G. wynajęła ona od oskarżonego pokój w okresie od (...) roku, za co zapłaciła 500 złotych. Tak więc P. K. uzyskał korzyść majątkową w kwocie 500 złotych.

Czyn XX:

Ś. S. w postępowaniu przygotowawczym zeznała, że była tam kilka razy 2-3, w postępowaniu przed Sądem zeznała, że kilka razy. Oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 450 złotych, gdyż przez 3 dni otrzymywał pieniądze w kwocie po 150 złotych.

Czyn XXI:

Sąd na podstawie zeznań świadka J. K. (1) przyjął, że oskarżona wynajmowała pokoje przez okres co najmniej (...) dni (wersja korzystna dla oskarżonego) Sąd przyjął, że przez (...) kolejnych dni świadek oddała oskarżonemu codziennie po 200 złotych, a więc łącznie co najmniej 20.800 złotych.

Czyn XXII:

Sąd na podstawie zeznań J. K. (2) przyjął, że świadek przebywała w (...) raz przez 2 tygodnie (wersja korzystna dla oskarżonego). Oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 2.800 złotych, gdyż przez co najmniej (...) dni w tygodniu otrzymywał pieniądze w kwocie po 200 złotych.

Czyn XXIII:

Sąd na podstawie zeznań świadka R. W. przyjął, że R. W. przebywała w mieszkaniu (...) dni w tygodniu przez 4 miesiące, a więc przez 16 tygodni przyjmując

6 klientów dziennie, oddając oskarżonemu 50 złotych od każdego klienta. Oskarżony przyjął więc korzyść majątkową w kwocie co najmniej 19.200 (nie 14.400 złotych, jak przyjęto na skutek omyłki rachunkowej w wyroku). Jednakże w tym zakresie z uwagi na brak środka zaskarżenia ze strony prokuratora niemożliwa jest zmiana na niekorzyść oskarżonego, z tego powodu Sąd Apelacyjny przy tym czynie pozostawił kwotę 14 400 zł.

Czyn XXIV:

Sąd przyjął na podstawie zeznań świadka P., że wynajmowała od K. pokoje przez okres co najmniej 10 dni (wersja korzystna dla oskarżonego) Sąd przyjął, że przez 10 kolejnych dni świadek oddała oskarżonym codziennie po 200 złotych, a więc łącznie co najmniej 2000 złotych.

Podsumowując powyższe ustalenia, Sąd Apelacyjny przyjął ostateczną

<p>kwotę przepadku, które jest sumą wyżej wskazanych kwot, zgodnie z pkt I lit. x wyroku Sądu Apelacyjnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski obrońcy okazały się niezasadne, a to z uwagi na niezasadność większości zarzutów apelacyjnych. Jednakże Sąd Apelacyjny uwzględnił jedynie zarzut obrony w zakresie wyliczenia kwoty przepadku, którą zmienił ją na korzyść oskarżonego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Apelacyjny w pkt II wyroku utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w zakresie winy i kary wszystkich oskarżonych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Apelacyjny rozpatrując sprawę w granicach podniesionych zarzutów przez obrońców, a także mając na względzie</p>		

art. 440 k.p.k., nie dopatrył się żadnych naruszeń pozwalających wzruszyć przypisania winy bądź sankcji karnej. Mimo lapidarności uzasadnienia Sądu I instancji (na tyle posuniętej, że konieczne było jego uzupełnienie) Sąd Apelacyjny przestudiował dokładnie cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i nie dopatrył się uchybień przy jego ocenie dokonanej przez Sąd I instancji, a w konsekwencji w pełni zaaprobował poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Apelacyjny w pkt 1 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w pkt 5 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 17.200 zł,

b. w pkt 7 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 4.950 zł,

c. w pkt 8 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 1.000 zł,

d. w pkt 10 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 16.800 zł,

e. w pkt 11 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 7.350 zł,

f. w pkt 12 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 14.000 zł,

g. w pkt 13 przyjmuje, że działalność miała miejsce w okresie od października do końca grudnia 2013 r.

h. w pkt 15 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 28.000 zł,

i. w pkt 16 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa

wyniosła co
najmniej 9.000 zł,

j. w pkt 18
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa wyniosła
co najmniej 2.700 zł,

k. w pkt 19
przyjmuje, że pobrał
za wynajęcie pokoju
łącznie 500 zł i w
tej kwocie osiągnął
korzyść majątkową,

l. w pkt 28
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa została
osiągnięta przez
zorganizowaną
grupę przestępczą
w skład, której
wchodził oskarżony,

m. w pkt 34
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa wyniosła
co najmniej 37.800
zł, którą osiągnęła
zorganizowana
grupa przestępcza
w skład, której
wchodził oskarżony,

n. w pkt 35
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa wyniosła
co najmniej 10.200
zł, którą osiągnęła
zorganizowana
grupa przestępcza
w skład, której
wchodził oskarżony,

o. w pkt 36
przyjmuje, że
odniesiona korzyść

majątkowa wyniosła
co najmniej 6.000 zł,

p. w pkt 37
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa wyniosła
co najmniej 2.000
zł, którą osiągnęła
zorganizowana
grupa przestępcza
w skład, której
wchodził oskarżony,

q. w pkt 38
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa wyniosła
co najmniej 7.200 zł,

r. w pkt 40
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa wyniosła
co najmniej 16.000
zł,

s. w pkt 48
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa została
osiągnięta przez
zorganizowaną
grupę przestępczą
w skład, której
wchodził oskarżony,

t. w pkt 57
przyjmuje, że
odniesiona korzyść
majątkowa wyniosła
co najmniej 12.000
zł, którą osiągnęła
zorganizowana
grupa przestępcza
w skład, której
wchodził oskarżony,

u. w pkt 67
przyjmuje, że
odniesiona korzyść

majątkowa została osiągnięta przez zorganizowaną grupę przestępczą w skład, której wchodził oskarżony,

v. w pkt 69 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa została osiągnięta przez zorganizowaną grupę przestępczą w skład, której wchodził oskarżony,

w. w pkt 76 przyjmuje, że odniesiona korzyść majątkowa została osiągnięta przez zorganizowaną grupę przestępczą w skład, której wchodził oskarżony,

x. w pkt 81 tiret pierwszy- orzeczonego przypadku korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego P. K. wynosi 370.250 zł,

y. uchyla pkt 81 tiret drugi- orzeczonego przypadku korzyści majątkowej wobec oskarżonego R. Z.,

z. w pkt 81 tiret trzeci- orzeczonego przypadku korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego M. B. wynosi 47.645 zł,

aa.w pkt 81 tiret czwarty- orzeczonego

przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżoną M. J. (1) wynosi 10.500 zł,

bb. uchyla pkt 81 tiret piąty-orzeczonego przepadek korzyści majątkowej wobec oskarżonego M. S. (1),

cc. uchyla pkt 81 tiret szósty- orzeczonego przepadek korzyści majątkowej wobec oskarżonego R. M. (1),

dd. uchyla pkt 81 tiret siódmy- orzeczonego przepadek korzyści majątkowej wobec oskarżonego P. P. (2),

ee. uchyla pkt 81 tiret ósmy- orzeczonego przepadek korzyści majątkowej wobec oskarżonego R. S. (2),

ff. w pkt 81 tiret dziewiąty- orzeczonego przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego Ł. Z. (2) wynosi 10.500 zł.

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd Apelacyjny w pkt I lit. a do lit.k

dokonał modyfikacji na korzyść oskarżonego P. K. ustaleń faktycznych odnośnie przypadku korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstwa, a to z uwagi na omyłki rachunkowe zawarte w wyroku Sądu I instancji, a także błędne wyliczenia kwot poszczególnych czynów na gruncie zeznań świadków (czyn 10, 15 i 16), które Sąd Okręgowy wskazał w uzupełnieniu wyroku w zakresie orzeczenia przypadku korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego P. K.. Szczegółowe wyliczenie ww. zmian jest wskazane w części tabelki 3.14., gdzie dokładnie wskazane są części składowe przypadku korzyści majątkowej orzeczonego wobec oskarżonego.

W pkt I lit. l, m, n, p, s, t, u, v, w - Sąd Apelacyjny uznał że beneficjentem uzyskanych korzyści majątkowych była cała grupa przestępcza, na której czele stał P. K. i który bezpośrednio

pobierał korzyści z
prostytcji. Z kolei,
ten oskarżony jako
kierownik grupy
dopiero w sposób
nieustalony opłacał
"zatrudnianych"
członków grupy.
Jednakże następczy
podział zysków jest
nieznany, stąd też
Sąd Apelacyjny
zmieniając wyrok w
wyżej wymienionych
punktach wskazał,
że to grupa
przestępcza jako
całość odnosiła
korzyść.

W pkt I lit.
m i n wyroku
dotyczącej M. B.
dokonano korekty
omyłki rachunkowej
Sądu Okręgowego w
związku z czynami
opisanym w pkt
XXX i XXXI części
wstępnej wyroku.
Sąd Okręgowy
błędnie wyliczył
sumę korzyści
majątkowej
wynikającej z zeznań
A. T.. Sąd Okręgowy
w sposób właściwy
uzasadnił, że łączna
wysokość przepadku
co czynu XXX
wynosiła 37.000
złotych, a nie jak
podano w wyroku
– 41.200 złotych,
a co do czynu
XXXI łącznie 10.200
złotych, a nie 10.800
złotych - zob. strona
12-13 uzasadnienia

uzupełniającego
Sądu Okręgowego.

W pkt. I lit. o,
p, q, r, s - Sąd
Apelacyjny dokonał
uzupełnienia opisu
czynów w pkt. 36, 37,
38, 40 i 48 wyroku
Sądu Okręgowego
dotyczącej
oskarżonego M.
B., a to w
związku z analizą
zeznań świadków
oraz związaną z nimi
treścią uzasadnienia
uzupełniającego
Sądu I instancji str.
13-15 oraz 17-18
dotyczącej czynów
XXXII, XXXIII,
XXXIV, XXXVI oraz
XLIV, określając
odpowiednie kwoty
korzyści majątkowej
uzyskanej z
przestępstwa.

W pkt I lit. t
wyroku dotyczącej
dokonano korekty
omyłki rachunkowej
w pkt 57 wyroku
Sądu Okręgowego
w związku z
czynem XLVII, a
to w związku z
zeznaniem M. Ś.
(1) i J. M.
(1) i dokonany
na ich podstawie
prawidłowymi
ustaleniami
faktycznymi
wskazanymi w
uzasadnieniu
uzupełniającym
Sądu Okręgowego
w P. str. 18,

zgodnie z którym korzyść majątkowa nie wynosiła 14.000 złotych, lecz 12.000 złotych.

W pkt I lit. x Sąd Apelacyjny zmienił kwotę przypadku zgodnie z sumą ustaloną na podstawie przypisanych czynów oskarżonemu, zaś jednostkowe wyliczenia kwot składowych znajdują się w części 3.14 uzasadnienia.

W pkt I lit. y, cc, bb, dd, ee - uchylił przepadek korzyści majątkowej orzeczony wobec R. Z., a to z uwagi na brak możliwości poczynienia ustaleń faktycznych w ujęciu zasady art. 5§2 k.p.k., które umożliwiały przypisanie oskarżonemu konkretnego udziału w zyskach grupy przestępczej, albowiem osobliwy charakter owej grupy, w której bezpośrednio korzyści majątkowe z jej działalności czerpał P. K. nie pozwalał na ustalenia w zakresie podziału kwot. Przy czym wobec M. B.,

Ł. Z. (1) i M. J. (1) można było orzec przepadek bowiem materiał dowodowy wskazywał w sposób skonkretyzowany na ich udział w zyskach. Ł. Z. (2) i M. J. (1) wynajęli grupie przestępczej dwa mieszkania i można było ustalić szacunkową wartość zysku z ich wynajmu, z kolei zeznania świadków i materiał z podsłuchów pozwalał także ustalić bezpośrednio czerpany zysk przez M. B., który koordynował przestępczy proceder na terenie L..

W pkt I z - ustanowiono nową kwotę przypadku będącą sumą zmodyfikowanych kwot uzyskanych korzyści, które zostały zmienione w wyżej opisanych punktach w stosunku do M. B..

W pkt I lit. aa i ff rozdzielono stosunkowo kwotę przypadku między M. J. (1), a Ł. Z. (2), albowiem błędnie Sąd Okręgowy przyjął całościową kwotę przypadku sumy korzyści z wynajmu mieszkań

zarówno co M. J. (1), jak i Ł. Z. (1).			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	W ocenie Sądu Apelacyjnego mając na względzie sytuację majątkową oskarżonych, konieczne do uiszczenia kwoty przypadku odniesionych korzyści majątkowych, brak ich ustabilizowanego trybu życia, a w stosunku do niektórych konieczność odbycia bezwzględnej kary	

	<p>pozbawienia wolności (oskarżeni K., B., Z., Z.)-zasadnym jest zwolnienie ich z kosztów postępowania za postępowanie odwoławcze oraz z opłaty.</p>	
7. PODPIS		
M. K. P. S. G. N.		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. S. (1) - adw. P. G. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkty 56-61 oraz 81 wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy Ł. Z. (1) - adw. M. M. (4) oraz adw. adw. A. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkty 80 i 81 wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca R. M. (1) - adw. P. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkty 62-67 oraz pkt 81 wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.14. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. J. (1) - adw. dr M. O.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżoną orzeczony w pkt 81 wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca M. B. - adw. M. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej w wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.16. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca P. P. (2) - adw. S. P. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkty 68-74 oraz pkt 81 wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.17. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	7	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca R. Z. - adw. M. M. (5)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wszystkie punkty wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) odnoszące się do R. Z. - tj. wina, kara i środki karne.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.18. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	8
Podmiot wnoszący apelację	obrońca P. K. - adw. B. T.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	punkty 1-26 oraz pkt 81 wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana